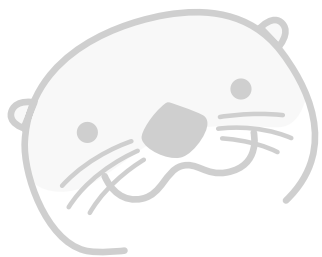

น้ำใสใจจริง

ว.วิจิตรกุล

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

น้ำใสใจจริง นวนิยายเรื่องเยี่ยมอีกเรื่องหนึ่งของ ว.วินิจฉัยกุล เป็นเรื่องราวชีวิตนักศึกษาหนุ่มเบิกของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในต่างจังหวัดของไทย มีครบทุกรส ทั้งรัก เกรี้ยว และตลก ผู้อ่านอาจยิ้มทั้งน้ำตาเมื่อเนื้อเรื่องบางตอนกระทบใจ ทำให้หวนนึกถึงอดีตในวัยฝันวันเยาว์ของตน

น้ำใสใจจริงได้รับความนิยมจากผู้อ่านตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา สำนักพิมพ์อรุณได้รับอนุญาตจากผู้เขียนให้จัดพิมพ์อีกครั้งเพื่อเผยแพร่ในวงกว้างหลังจากขาดตลาดมาระยะหนึ่ง หวังว่าจะได้รับการต้อนรับด้วยดีเช่นเคย

สำนักพิมพ์อรุณ

มีนาคม 2563

ก่อนเริ่มเรื่อง

ลูกสาวคนโตของผมสอบเทียบ ม.6 ได้แล้วตั้งแต่อยู่ ม.5 แต่แม่ของแกกับผมตกลงกันว่าให้เรียน ม.6 ต่อไปเพื่อให้ได้ความรู้ครบถ้วน แล้วค่อยมาคิดกันว่าลูกจะสอบเข้าที่ไหนดี... ผมหมายความว่า จะเลือกมหาวิทยาลัยไหนบ้างตั้งแต่อันดับแรกไปจนอันดับสุดท้าย

“แล้วถ้าลูกติดมหาวิทยาลัยภูธร ก็ต้องออกไปอยู่ต่างจังหวัด จะยอมไหม” ภรรยาผมถามผม

“อ้าว ถ้าติดก็ต้องยอมซี”

“หมายความว่า...” เธออธิบาย “จะให้ลูกเลือกสอบเข้าเฉพาะในกรุงเทพฯ หรือว่าเลือกต่างจังหวัดด้วยคะ”

“ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไรนี่” ผมว่า ผู้หญิงละครก็เรื่องมากอย่างนี้เสมอ

“จริงรึ” ภรรยาที่เคารพของผมทำเสียงเหมือนจะเหยงุ่นนิดๆ

“ทำไมละ ทำไมจะไม่จริง”

“แล้วไม่คิดหรือว่าลูกจะต้องเจอ... เจออะไรหลายอย่าง อย่างที่พ่อแม่เคยเจอมาแล้ว” เธอทำเสียงเหมือนหยิ่งเชิงอยู่ในที่

ผมเพิ่งเข้าใจว่าเธอหมายความว่าเรื่องอะไร

แล้วคำถามนี้ผมคงจะต้องใช้เวลาคิดนานอยู่สักหน่อยกว่าจะตอบเธอ

ได้ และกว่าเธอจะตอบผมได้อีกทีเมื่อผมตอบเธอไปทีแรกแล้ว

คุณยังไม่เข้าใจใช่ไหมครับ

ความจริงเวลานั้นผ่านไปเร็วแท้ ๆ...เร็วเสียจนผมเองก็ไม่ทันตั้งตัวว่า ลูกของเราอาจจะเจอ...นั่นสิ...อาจจะได้ประสบการณ์อะไรบางอย่างที่เราเคยประสบมาเมื่อกว่าสิบปีก่อน นึกแล้วก็น่าขัน ช่วงเวลาที่เราเป็นผู้ใหญ่นั้นมันผ่านไปอย่างรวดเร็วเหลือเกิน ยิ่งกว่าติดจรวดเสียอีก เพราะเราต้องยุ่งกับการสร้างครอบครัว สร้างฐานะการงานและความมั่นคงในชีวิต ลูกของเราก็ค่อย ๆ โตขึ้นเป็นลำดับ จากเด็กเล็กๆ ที่ร้องจ๊ออยู่ในวงแขนผม แล้วค่อยกลายเป็นเด็กเดินเกาะมือพ่ออย่างตื่น ๆ เวลาพาไปเที่ยวสวนสนุกและเขาหิน แล้วโตขึ้นเป็นพี่สาวที่ทะเลาะกับน้องชายไม่รู้จกจบเวลาแย่งกันเล่นเกมคอมพิวเตอร์ อีกปริศนาเดียวก็มีโทรศัพท์เสียงของไอ้หนุ่มดังระรัวถามถึงลูกสาวผมอยู่จนพ่อต้องตะคอกกลับไปให้เลิกโทร.มาเสียที ตลอดจนต้องปั่นสี่หน้าตอบตัวแทนจากนิตยสารฉบับหนึ่ง ว่าผมยังไม่ยินดีให้ลูกสาวผมแต่งหน้าทาตาประหลาด ๆ ยืนถ่างเข่าถ่างขาเป็นแบบปกหนังสือฉบับนั้น

แล้วโลกหมุนไปอีกไม่ถึงนาที ผมก็ต้องมาคิดแล้วว่าถ้าลูกจะต้องบินออกจากอ้อมอกพ่อแม่ไปใช้ชีวิตปัญญาชนอยู่ในสถานที่ห่างไกลคนละจังหวัด ผมจะยอมหรือไม่

ลูกสาวของเราเป็นคนแรก แล้วอีกสองปีลูกชายก็คงจะทำให้ผมต้องตอบคำถามนี้อีกครั้งหนึ่ง

สมัยผมนะหรือ พ่อไม่ว่าอะไรหรอก เพราะผมมันเป็นเด็กผู้ชายที่เติบโตขึ้นในสมัยที่เขาถือกันว่าหัวทกกันชีวิตยังไวกี่ไม่น่าห่วง เพราะสมัยนั้นยาเสพติดยังไม่แพร่หลาย กะเทยก็มีให้เห็นนับตัวได้ตามท้องถนน เรื่องตู่ตีเป็นเพียงข่าวซุบซิบและหัวร่อกันลับหลัง และโสเภณีชายนั้นถึงมีก็เสี่ยงกับอดตายเพราะขายไม่ออก ในเมื่อผมเรียนหนังสือมาจนจบชั้นมัธยมได้โดยไม่ตกหล่นหรือลาออกเสียกลางคัน แล้วบอกพ่อว่าผมจะเรียนอาปริญญาก็พยักหน้ารับทันทีด้วยความโล่งใจ ส่วนผมจะไปเรียนที่ไหนนั้นพ่อไม่ถามสักคำ

ส่วนแม่ของลูกสาวผมนั้น ผมว่าพ่อตาผมก็คงนอนก่ายหน้าผากอยู่หลายคืนทีเดียวจะยอม สมัยนั้นผู้หญิงเขาร่ำเรียนกันสูงๆ แล้วก็จริงแต่เขาก็ยังไม่ใช้ทรทอดทนบุกป่าฝ่าดงขนาดขึ้นยานอวกาศไปก็ยังได้อย่างสมัยนี้ ส่วนใหญ่ยังเรียนกันอยู่ในกรุงเทพฯ แล้วอย่างเก่งก็ไปเที่ยวศูนย์การค้ากับเพื่อนๆ แล้วแหวะดูหนังรอบบាយ นั่นนะหมายความว่าโตเป็นสาวแล้วนะครับ ไม่ใช่สิบสองสิบสามแล้วไปเดินอยู่ในเน็ตหรือชดเหล้าอยู่ในผับเหมือนกุมาริสมัยนี้

สมัยนั้นผมเห็นว่าพ่อตาผม...หรือว่าพวกพ่อๆ รุ่นเดียวกันที่มีลูกสาวไม่ว่ารวยไหนรายนั้น ต่างหัวโบราณเหมือนเป็นเพื่อนร่วมชั้นกับคุณหลวง คุณพระที่ผมเคยอ่านในนิยายรุ่น ‘ดอกไม้สด’ หรือ ‘ศรีบุรพา’ แต่ละคนวางแผนลูกสาวอย่างไม่เข้าท่า รึนไม่ให้โตอะไรไม่ให้ต่อม บางคนมีรถยนต์ก็ขับมารับส่งเช้าเย็น บางคนปล่อยให้ลูกสาวโทรมเผลอก็จริง แต่ว่าไอ้หนุ่มอย่าได้เหยิ่มเข้าไปกินรั้วบ้านเชียะว ทำมือทำไม้เหมือนจะคว่ำป็นออกมาส่องคงจะลืมนี่ไปละมังว่าตัวเองก็เคยเป็นหนุ่ม เคยจีบแม่ไอ้หนุ่มเหมือนกัน ผมก็ไม่รู้เหมือนกันนะครับว่าตอนนั้นผมเกิดไปเหมือนพ่อตาพวกนั้นเข้าบ้างหรือเปล่า ผมว่าผมใจกว้างและทันสมัยเอากการ อย่างน้อยเพื่อนร่วมงานและลูกน้องผมก็ชมผมอย่างนี้โดยไม่ได้ยกยอปอปั้น แต่พ่อตาผมหัวเราะผมเสียท้องคัดท้องแข็ง เมื่อผมนำความไปปรารภว่าลูกสาวผมจะสอบ ‘เอนท์’ กะเขาแล้ว เพื่อติดมหาวิทยาลัยต่างจังหวัด ผมจะอย่างไร

“จะว่ายังไง ทีเ็งข้าไม่ว่า ทีข้าเ็งอย่าร้องก็แล้วกัน”

“คุณพ่อพูดเหมือนสมน้ำหน้าผมยังงั้นแหละ ทำไมละครับ สมัยก่อนคุณพ่อไม่ได้หวังลูกสาวคุณพ่อเหมือนผมหวังลูกสาวผมหรอกหรือ”

“ก็เพราะหวังนะชีวะ พอเห็นเ็งหวังลูกเ็งแล้วข้าถึงตีใจ เมื่อก่อนนี้จำได้มั้ยว่าเ็งดำข้าเสียยับเยินยังงั้นมัง”

“โอ้ คุณพ่อ ผมไม่เคยว่ากล่าวล่วงเกินอะไรคุณพ่อเลยนะครับ” ผมร้อง

“เ็งอย่ามาทำเป็นลืมน้อยเลย ไอ้ตัวแสบ”

คนแก่ที่ความจำดีพิลึก ยิ่งความหลังสมัยพระเจ้าเหาละก็จำได้ละเอียด
นักเที่ยว ที่แวนตาตัวเองไปวางลิ้มเอาไว้ที่ไหนเมื่อห้าปีก่อน ยังจำไม่ได้
ผมย้อนนึกถึงความหลัง...นึกๆ แล้วก็แปลกใจ เอ๊ะ ผมก็จำได้แม่น
เหมือนกันนี่แฮะ
ยังกับเกิดเมื่อวานขึ้นยังงั้นแหละ

ผมขอบอกก่อนนะครับว่าเรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้ไม่ใช่ประสบการณ์ของผม
คนเดียว แต่ว่าเป็นกลุ่มพวกเราทั้งโขยง ซึ่งมีกันอยู่หลายเพศ หลายวัย
หลายอาชีพ เราได้มารวมกันอยู่ ณ สถานที่หนึ่ง ในช่วงระยะเวลาหนึ่งของ
ชีวิต มันอาจจะไม่นานนักหรอก แต่เป็นช่วงชีวิตที่พวกเราไม่ลืมกันเลย
จนทุกวันนี้

ผมเที่ยวเก็บความทรงจำจากทุกคนมาปะติดปะต่อกันเป็นเรื่อง ได้
เรื่องบ้างไม่ได้เรื่องบ้างก็อย่าถือสา เพราะผมไม่ใช่นักเขียนอาชีพ

ตอนเริ่มต้นนี้ผมยังไม่แน่ใจเลยว่าจะไปได้สักกี่น้ำ เพราะฉะนั้นผม
จะไม่บอกเลยว่าผมเล่าถึงชีวิตผมด้วยหรือเปล่า ผมเอาชีวิตคนอื่นขึ้นต้นก่อน
ก็แล้วกัน บางทีผมอาจจะแทรกตัวเองเข้าไปบ้างนิดๆ หน่อยๆ ถ้าหากว่า
มีจังหวะไหนพอจะแทรกเข้าไปได้

เอ หรือบางที...ผมอาจจะเป็นพระเอกก็ได้ละมัง

แผ่นดินนี้เราจอง

เมื่อยี่สิบกว่าปีก่อนโน้น มีนิยายแปลสนุกสนานมากอยู่เรื่องหนึ่งชื่อ *แผ่นดินนี้เราจอง* ส่วนชื่อภาษาอังกฤษคือ *ไฟโอเนียร์โกโฮม* หรือถ้าแปลตามตัวก็คือ ‘ไอ้พวกบุกเบิก (ไล่หัว) กลับบ้านไปเหอะ’ ผู้แปลคือคุณเทศภักดิ์ นิยมเหตุ ซึ่งแปลได้รสได้ชาติยากจะหาใครเทียบ ผมชอบอ่านเรื่องนี้มาก และเพราะอย่างนี้แหละ จึงขอยืมชื่อมาตั้งเป็นชื่อบทแรก เพราะเป็นย่างก้าวแรกที่พวกเราในสมัยนั้นย่างเข้าไปในแผ่นดินที่ทางราชการเขาจองเอาไว้ให้นักศึกษาได้เรียน แทนที่จะแออัดกันอยู่ในกรุงเทพฯ เมืองเดียวอย่างที่เป็นกันอยู่ก่อนหน้านี้

ความจริงผมอยากจะตั้งชื่อบทนี้ทั้งภาษาไทยทั้งภาษาอังกฤษด้วยซ้ำ เพราะไฟโอเนียร์คือผู้บุกเบิกรุ่นแรกอย่างพวกเรานั้นก็โกโฮมกันไปหลายราย และจวนเจียนจะโกโฮมตามไปด้วยก็อีกหลายสิบ โดยเฉพาะในปีแรก

แต่เราก็อยู่ยั้งยืนยงกันมาได้จนครบกำหนดเวลา กลายเป็นตำนานเล่าขานกันมาจนกระทั่งทุกวันนี้ล่ะครับ

ผมขอเริ่มต้นสั้นๆ ว่า รัฐบาลมีโครงการจะขยายมหาวิทยาลัยออกไปยังส่วนภูมิภาค ตอนนั้นมหาวิทยาลัยทั้งหมดตั้งอยู่ในเมืองหลวง ส่วนตามหัวเมืองก็มีแต่เรียกว่าวิทยาลัย การขยายนั้นมีสองแบบคือ ไปตั้งมหาวิทยาลัย

ใหม่เอาเลย กับอีกอย่างหนึ่งก็คือขยายบางส่วนของที่เรียกกันว่าไปเปิดวิทยาเขตใหม่ที่ต่างจังหวัด แต่ส่วนใหญ่ก็ยังตั้งหลักอยู่ในกรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมรเช่นเดิม มีบางคณะเท่านั้นไปตั้งอยู่ที่ใหม่

มหาวิทยาลัยของเรานั้นก็ได้สถานที่ใหม่อยู่ในจังหวัด...เอาเป็นว่าด้วยความเคารพ ผมจะไม่บอกเลยว่าจังหวัดอะไร อยู่ใกล้ไกลแค่ไหนหรืออยู่ทางทิศใด เพราะเรื่องนี้ผมก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะทำให้ทางจังหวัดเขายินดีหรือว่ายินร้ายกันสักแค่ไหน แล้วคุณก็อย่าพยายามเดาได้แล้วกัน มันไม่ทำให้ใครได้ดีขึ้นมาหรอก ถ้าหากว่าคุณคิดว่าจะอ่านเรื่องนี้แบบสารคดีเบื้องหลังข่าวประเภทเอกซ์คลูซีฟหรือเจาะลึกถึงก้นอะไรนั่น เพราะผมจะเขียนถึงพวกผมไม่ใช่เรื่องจังหวัดที่เคารพแห่งนั้น

สถานที่ที่มหาวิทยาลัยได้นั้นอยู่ห่างชุมชนในจังหวัดออกไปพอสมควร ความจริงถ้านับกิโลเมตรแล้วมันก็ไม่ห่างเท่าไร แต่ว่าดูห่างเพราะว่าห่างจากตลาดและชุมชนเมืองซึ่งตอนนั้นไม่ได้ใหญ่โต ปันจักรยานได้รอบเมืองสบายมาก และอีกอย่างก็คือเป็นที่ดินซึ่งรกร้างว่างเปล่าไม่ได้ใช้ประโยชน์อะไรมาหลายปี จนกระทั่งต้นหมากรากไม้ใหญ่ขึ้นที่บรากับป่าใหญ่ ตรงไหนไม่ใช่ป่าก็เป็นทุ่งหญ้าคาขึ้นสูงพอที่เด็กจะลงไปซ่อนตัวได้มิดหัว ไกลออกไปมีเรือนไม้เก่าๆ จะพังมิพังแหล่ นี่ยาถูกทั้งร้างมาหลายปี เพียงตะวันคล้อยต่ำไม่ทันถึงพลบค่ำ บรรยากาศก็เหมาะจะยกกองถ่ายกันไปถ่ายเรื่อง *มิติมืด* หรือไม่ก็ *แม่น้ำคพระโขง* โดยไม่ต้องเสียเวลาแต่งฉากเลย

ตอนแรกที่พวกเราไปนั้น ตึกเพิงจะสร้างเสร็จไปสองตึก ใช้เป็นทั้งหอพักและอาคารเรียน ส่วนโรงอาหารเป็นส่วนที่สถาปนิกเขาออกแบบให้เป็นโรงรถ แต่ในเมื่อโรงอาหารยังสร้างไม่เสร็จ รถของราชการก็เลยถูกย้ายไปจอดเก็บในโรงรถชั่วคราวหลังคามุงจาก แล้วโรงรถเดิมซึ่งสร้างอย่างถาวรกันแดดกันฝนได้ก็กลายมาเป็นที่ที่นักศึกษากินข้าวกันวันละสามมื้อ

“โน่น อาคารทางซ้ายมือเป็นหอพักของนักศึกษาชาย ทางขวาเป็นหอพักนักศึกษาหญิง” อาจารย์ผู้กล่าวต้อนรับนักศึกษาผู้เพิ่งเหยียบย่างเข้าไปเป็นวันแรกก่อนเปิดภาคเรียนสองสามวัน เดินนำชมพลางอธิบาย “ชั้นล่าง

ของอาคารทางขวาเป็นห้องสมุด ส่วนชั้นที่สองเป็นห้องเรียน ชั้นสามกับชั้นสี่เป็นหอพัก ส่วนอาคารทางซ้าย ชั้นล่างเป็นห้องเรียน ชั้นสองเป็นห้องพักของอาจารย์ ชั้นสามกับสี่เป็นหอพักนักศึกษาชาย”

คนไทยเราถือที่สูงที่ต่ำ โดยมากของที่เรacarพนับถือก็ต้องเอาไว้บนที่สูง แต่ว่าอาจารย์ที่นี้กลับอยู่ชั้นสองต่ำกว่านักศึกษา ผมก็เพิ่งมารู้ทีหลังว่าอาจารย์คิดว่าเป็นวิธีการที่จะใช้ห้องพักเป็นด่านกัน ไม่ให้พวกทโมนทั้งหลายหนีไปเที่ยวตอนกลางคืนได้ เพราะยังงี้ก็ต้องขึ้นลงบันไดผ่านห้องอาจารย์ไปก่อน

ปู่โธ่ อาจารย์คงไม่เคยอยู่หอมาก่อน อย่างว่าแต่เฝ้าแบบนี้เลยครบต่อให้เอาโซ่มาล่ามใส่กุญแจห้อง พวกหนุ่มๆ มันก็หนีไปได้จนได้แหละสำคัญแต่ว่าจะบอกหรือไม่บอกเท่านั้น

ส่วนหอพักของพวกผู้หญิงนั้นมีอาจารย์อยู่ประจำแต่ละปีกบนชั้นเดียวกัน เพื่อใครป่วยไข้ไม่สบายก็วิ่งไปเคาะประตูห้องได้ทันที อาจารย์หญิงแต่ละคนอยู่กันห้องละคน ผิดกับนักศึกษาซึ่งอยู่กันห้องละสองคน มีเตียงคนละเตียง ตู้เสื้อผ้าและโต๊ะเขียนหนังสืออย่างละหนึ่ง ออกแบบมาเรียบร้อยเท่ากันทุกห้อง ส่วนห้องน้ำนั้นเป็นห้องรวมมีหลายห้องติดๆ กัน

ผมจำได้ว่าวันแรกที่ชนของกันมาเข้าหอพักเป็นวันที่โกลาหลจริง ๆ ส่วนใหญ่พวกเราไม่ใช่ชาวจังหวัดนี้ แดลิสเปอร์เซ็นต์มาจากกรุงเทพฯ จึงต้องชนข้าวของสัมภาระกันมาเต็มรถไปหมด พ่อแม่ส่วนใหญ่ก็ไม่เคยรู้ว่าการไปอยู่หอพักนั้นเป็นอย่างไร ในเมื่อไม่รู้ก็เลยชนกันมาเพื่อขาดเพื่อเหลือพอๆ กับย้ายบ้านเอาเลยทีเดียว

พวกผู้ชายเรื่องน้อยกว่าพวกผู้หญิง ส่วนใหญ่ก็หิ้วกระเป๋าเสื้อผ้ามาคนละใบสองใบ แถมด้วยเครื่องดนตรีบ้าง เครื่องกีฬาบ้าง บางคนหิ้วกรงนกมาด้วย เพราะเลี้ยงมาหลายปีแล้วกลายเป็นเพื่อนสนิทติดกันไม่ขาด จะทิ้งไว้บ้านก็กลัวนกตาย เลยต้องหอบเอามา

แต่พวกผู้หญิงนี่สิ บางคนพ่อแม่หอบที่นอนฟองน้ำอย่างดีมาให้ เพราะกลัวว่าลูกสาวนอนผิพุกแล้วจะไม่หลับ พร้อมกับหมอน ผ่านม

หมอนข้าง ผ้าคลุมเตียงเต็มเพียบ เครื่องไฟฟ้านั้นไม่ต้องพูดถึง เกือบทุกคนหัววิทย์กระเป๋าทัวร์ด้วย โทรศัพท์ขนาดจ้อยอย่างสมัยนี้ยังไม่มี แต่พ่อแม่บางคนก็ไม่ว่าเอาโทรศัพท์มาเพื่อลูกด้วยความหวังว่าจะต่อเสื่ออากาศบนหลังคาตึกให้ได้ เสื้อผ้าก็เหมือนกัน ไม่ได้เอามาเป็นกระเป๋านะครับ บางคนยกตัวมาให้ด้วย รวมทั้งหิ้งวางของ หิ้งวางรองเท้า โต๊ะวางของอเนกประสงค์ ม้านั่ง เรียกว่าดูกันจนตาลายไปเลยนั่นละ

ผมจะเข้ามาไปก่อนตอนนี้ เปิดโอกาสให้ตัวเองทั้งหลายเขาได้ออกมาแสดงฝีมือบนเวทีกันบ้าง แล้วได้จังหวะเหมาะๆ เมื่อไรจะโผล่ออกมาอีกทีนะครับ

“เฮ้ย ห้องนี้อยู่กันสองคนเหมือนๆ ทุกห้อง จั๊บลากเบอร์...” อาจารย์ประจำหอพักควักกระดาษออกมาดูเหมือนคนเดินโผย “เบอร์สิบสอง...กับเบอร์ยี่สิบเอ็ด คนไหน ก้าวออกมา”

“ผมครับ” นักศึกษาหนุ่มร่างเพรียว ท่าทีทะมัดทะแมง มือหนึ่งหัวกระเป๋าสีเสื้อคล้ายเป้ของทหาร ไหล่อีกข้างสะพายกีตาร์ ก้าวออกมาข้างหน้าเพื่อนๆ ที่ยืนนอกห้องอยู่ “ผมเบอร์สิบสองครับ”

“เข้าไปได้ นายสิบสอง” อาจารย์หนุ่มพยักหน้า โบกมือให้เข้าไปในห้อง “แล้วเธอ นายยี่สิบเอ็ด”

เจ้าของหมายเลขยี่สิบเอ็ดมีหุ่นคล้ายเลขศูนย์ขนาดยักษ์ นอกจากกระเป๋าดูทางแล้วยังหัวลงใบย้อมๆ มีเชือกมัดอย่างติ๋มด้วยอีกหนึ่งใบ เดินแทรกเพื่อนอย่างลำบากตามเข้าไปในห้อง แล้วใช้กันดันประตูให้ปิด

“พวกเธอที่เหลือตามมาอีกห้อง ทางนี้” อาจารย์ต้อนซ้ายขวา พาพวกที่เหลือเดินต่อไปอีกห้องหนึ่ง

ภายในห้อง สองหนุ่มมองหน้ากันอยู่อึดใจ หนุ่มร่างเพรียวเหมือนเลขหนึ่งก็แนะนำตัวเองว่า

“ผมชื่อโจม คุณจะนอนเตียงไหน เลือกก่อนซี”

“เฮ้ย ไม่ต้องคุณต้องผมกันให้เมื่อยปากหรอก” อีกฝ่ายว่า แล้วลอง

นั่งลงบนเตียงหนึ่งในจำนวนสอง ทำท่าขย่มดู “เตียงไหนไม่หักก็เอาเตียงนั้น กูซื้อป้อ ชื่อจริงชื่อฉันทพล แต่ไม่มีใครเค้าเรียก มันเรียกยาก”

โจมเดินไปเปิดตู้เสื้อผ้าซึ่งออกแบบติดผนัง เลื่อนบานออกก็เห็นว่าเป็นตู้แฝด เขาวางกระเป๋าเสื้อผ้าลงในนั้น ส่วนกีตาร์ค่อยๆ พิงไว้อย่างทะนุถนอมข้างเตียง

“เล่นกีตาร์เป็นด้วยหรือ” ป้อชักต่อไป

“เปล่า ของเพื่อน อยากจะหัดเลยยืมมา”

“กีตาร์ไฟฟ้าตัวนี้แพงสิบหลาย เพื่อนเรียนอยู่ที่นั่นด้วยหรอะ”

“ฮือ” โจมมองลงของเพื่อนร่วมห้องอย่างสงสัย “แล้วนั่นอะไร”

ป้ออ้วยอ้ายยกหลังเข้าไปเก็บไว้ในตู้เสื้อผ้า แล้วหันมายกคิ้ว

“ของสำคัญ แล้วอย่าเลือกไปบอกใครนะ...เคยได้ยินชื่อภักตดาการนิเวศารพัตรสมัย ที่ฝั่งธนอะนะ”

ประโยคเหล่านี้ไม่น่าจะเกี่ยวกับลังในตู้เสื้อผ้าเลย แต่โจมก็พยักหน้าโดยไม่ขัดคอ

“เคยสิ แต่ไม่เคยไปกิน มันแพง”

ป้อยี้ดอกร่างภาคภูมิ

“มีอาหารจีนทุกชนิด ขนาดค่างคาวยังมี เคยกินมัยค่างคาวตุ๋นยาจีน บำรุงกำลังชั้นยอด ปลิงทะเลน้ำแดง หูฉลาม เปิดปากกึ่ง...อย่าให้เซตเลยวะ แล้วรู้มัยร้านของใคร...ร้านของเต...พ่อกู เค้าเรียกกันว่าอาเต เค้าเคยเป็นเซฟมือหนึ่งของโรงแรมที่ฮ่องกง แล้วเค้ามาเปิดร้านเอง ลูกค้าจะกินที่ต๋องโทร.มาจองโต๊ะล่วงหน้าสามวัน”

โจมฟังด้วยความอดทน

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับลังด้วยล่ะ”

“บอกแล้วมึงต้องเหยียบชนะนะ”

“เออน่า”

“เดออีกลัวกูมาดอยู่ที่นี้ เลยเอาของจำเป็นมาให้...หม้อไฟฟ้า เตาไฟฟ้า กระทะไฟฟ้า...ของญี่ปุ่นทั้งนั้นแหละ พี่กูหอบลงเครื่องบินมาจาก

โตเกียว กลางคืนกินหูลามกันก็ยังได้ เอาหูลามแห้งมาด้วยสองห่อ เสาร์หน้ากลับบ้านจะไปเอามาอีก”

โจมอดหัวเราะไม่ได้

“ต้องทำยังไงไม่ให้อาจารย์จับได้ ไม่ได้ยินหรือ เขาห้ามทำกับข้าวกินบนตึก เตียวไฟไหม้วายอด”

“ไม่เป็นไร เตาไฟฟ้าไม่ใช่เตาถ่าน ควันไม่ค่อยจะมี แล้วห้องนี้มันอยู่ริม เปิดพัดลมให้ดูดกลิ่นกับควันออกไปทั้งหมดเรื่อง” บ๊องกลีจวเปิดกระเป๋าสีเสื้อผ้าไหมหิมาชิดคนลงไปนอนได้ ยกพัดลมตั้งโต๊ะขึ้นมาเครื่องหนึ่ง “นี่ไปกูเตรียมมาพร้อม”

“ยังกะมืออาชีพ” โจมมองอีกฝ่ายก้มๆ เงยๆ จนเหงื่อท่วมตัว อดไม่ได้ก็มาช่วยยกข้าวของให้บ้าง เพราะนอกจากเครื่องใช้ไฟฟ้าแล้ว ยังมีเครื่องใช้ไม้สอยในครัวอีกนับไม่ถ้วน ไม่ขาดแม้แต่ไม้จิ้มฟัน “มันน่าขายยี่ห้อนี้ไปอีกซักสองเท่า”

บ๊องยึดตัวขึ้นจากการปลั๊กกระเป๋าดูทางเข้าไปเก็บใต้เตียง บอกเสียงเคื่องๆ

“ไม่ได้สังเกตอะไระ เมืองนี้แทบไม่มีอะไรให้แดกซักอย่าง ผ่านมาเจอแต่ร้านก๋วยเตี๋ยวกะข้าวมันไก่ ร้านแม่กระจกยังงั้นใครจะกระเดือกลง”

“อาจารย์เค้าให้เรากินในนี้ทะเลาะ” โจมค้าน

“แหม กูไม่ใช่เด็กอนุบาลนี่ไวย กินนอนในโรงเรียนเสร็จ”

“ใช่หรือไม่ใช่ก็ต้องกินละ” โจมเดินไปหยุดอยู่ข้างหน้าต่าง มองผ่านมุ้งลวดออกไปข้างนอก เห็นแต่ทิวไม้ใหญ่น้อยสลัดกันไปจนสุดสายตา ไกลออกไปจึงเห็นถนนสายนอกเมืองมีรถบรรทุกวิ่งผ่านไปมานานๆ ครั้ง “พิลึกดูๆ ยังกะหลุดเข้ามาในแดนสนธยา มองไปไม่เห็นอะไรเลยนอกจากต้นไม้ด้านนี้ไม่มีตึกแถวซักกะหลัง”

บ๊องเดินมาชะเง้อมองบ้าง แล้วบอกอย่างปลงอนิจจังว่า

“เดกูเค้าว่าแล้ว เค้าว่ามึงจะอยู่ไหวะระ เมืองนี้มันเมืองผ่าน ไม่ใช่เมืองเที่ยว ไปอยู่ไม่กี่วันก็หัวโตเป็นปลาวัด”

โจมเหลียวมองรอบๆ ไม่เอาใจใส่คำพูดของอีกฝ่ายหนึ่ง เขาชวนว่า
“ไม่มีอะไรทำแล้วละ ลงไปข้างล่างกันดีกว่า ไปเดินดูว่าจะต้องทำอะไร
มั่ง”

“ลงไปก่อนเหอะ” ป้อท้าวออกมาดั่งๆ แล้วลงนั่งบนเตียง บิดชีเกียจ
จนกระดุกลั่นดังกร๊อบ “ตื่นมาจัดของตั้งแต่เช้า อยากเอาแรงซักที”

เป็นอันว่าโจมออกไปคนเดียว เขาผ่านห้องของนักศึกษาชาย มอง
เข้าไปเห็นร่างเจ้าของห้องกำลังร่วนวายอยู่กับข้าวของ บางคนก็เลื่อนเตียงไป
ทางโน้นทางนี้ บางคนก็ตะโกนคุยอะอะกับเพื่อนอีกห้อง เสื้อผ้าข้าวของ
ที่หอบเอามากระจายเกลื่อนบนพื้น

โจมลงบันไดมาข้างล่าง

อาคารทั้งสองหลังดูแปลกที่แปลกทางอย่างไรชอบกล สีขาวเทาเอาไว้
ใหม่ ๆ ผุดขึ้นท่ามกลางสีเขียวของแมกไม้ใบหญ้าซึ่งขึ้นเกะกะตามธรรมชาติ
ถนนเทปูนอยู่แค่น้ำอาคาร ต่อจากนั้นก็คือพื้นดินแห้งแข็งมีรอยเหยียบย่ำ
บนหญ้าราบเป็นทาง เป็นหลุมเป็นบ่อเกินกว่ารถยนต์จะวิ่งได้ ทางเลื้อน ๆ
เส้นนี้จางหายไประหว่างต้นมะพร้าวซึ่งขึ้นเป็นทิวแถว ถ้าไม่นับหญ้าคาซึ่ง
รุกรานอยู่เกือบทุกหนทุกแห่ง

รถยนต์หลายต่อหลายคันจอดอยู่ตรงปากทางเข้าซ้อนกันอย่างชนิด
ถอยออกไปไม่ได้ พ่อแม่บางคู่ยังชนข้าวของให้ลูกไม่เสร็จ โจมเห็นผู้หญิง
วัยกลางคนคนหนึ่งพรา่ซ้ำซากกับลูกสาวอยู่ข้างรถ

“อยู่ไหนหรือเปล่าลูก ตอนค่ากินข้าวแล้วเข้าห้องพักอย่าออกไปไหน
นะคะ น่ากลัวน่ากลัว แม่เห็นแล้วใจคอไม่ดี”

ลองแม่กลัวเสียล่วงหน้าแบบนี้ ลูกคงยิ่งใจแป้วลงไปกว่าเก่าหลายเท่า
เด็กผู้หญิงนี่นะ อีรูปนี้ น่ากลัวไม่เคยออกบ้านนอกเลยด้วยซ้ำ ยกเว้นจะไป
เที่ยวชายทะเลตอนหน้าร้อน

“ถ้าไม่ไหวยังงี้ก็โทร.ไปบอกพ่อแล้วกัน” คราวนี้เป็นเสียงจากฝ่าย
พ่อ ซึ่งเอางานเอาการกว่าแม่

“โทรศัพท์ที่มีหรือคะ” แม่ถาม แล้วตอบเองเสร็จ “เอ๊ะ! พ่อ โทร.

ทางไกลนะคะ ก็ต้องไปท้องีการโทรศัพท์ใช้ไหม อ้าว! แล้วมันอยู่ตรงไหนกันล่ะ ไม่ได้อยู่นี่นี่นา”

ลูกสาวไม่ได้พูดอะไรสักคำ ยืนฟังรอมองพ่อกับแม่โต้ตอบกันเอง โจมตีกันไป อดไม่ได้จะขำเลิ่ยมองเสียหน่อยเพราะต่อไปก็ต้องเป็นเพื่อนกัน โรงเรียนที่เขาเรียนเป็นโรงเรียนชาย ไม่มีเด็กผู้หญิง แต่เขาก็เคยมีแฟนเป็นเด็กสาวข้างบ้าน ไม่จริงไม่จังอะไรนักหรอก เธอไปเข้าเรียนพยาบาลแล้วไม่ได้ส่งข่าวมาให้รู้อีกเลย

เด็กสาวคนนี้ไ้ผมยาว...เหยียดตรงลงมาเต็มครึ่งหลังตามแฟชั่นสาว ๆ สมัยนั้น ก่อนหน้านั้นผู้หญิงเขายีผมจนพองโตเหมือนผ้าโพกหัวแขกพาหุรัด นิดสเปร์ยแข่งราวกับรังนก แต่ว่าตอนนี้ผมเพิ่งเปลี่ยนทรงใหม่เป็นไ้ยาวเฉย ๆ สยายลงมาเหมือนแม่น้ำคพระโขง พร้อมกับผมยาวลงมากระโปรงก็หดสั้นอย่างน่ากลัว ชวนให้คิดว่าชายกระโปรงกับผมคงจะไปบรรจบกันเข้าสักวัน อย่างสาวน้อยคนนี้แหละ เธอแต่งกระโปรงแคบ ๆ สั้น ๆ ยาวเลยกั้ลงมานิดเดียว ส่วนหน้าโ้มนไม่เห็นถนัด เห็นแต่เสี้ยวหน้า ซึ่งมีโค้งแก้มवलอมชมพูเหมือนลูกครึ่ง ตัดกับสีน้ำตาลไหม้ของเส้นผมละเอียด

เขาเดินผ่านไป แล้วเดินเอื่อย ๆ ลับหายไปตามเส้นทางที่ทอดเข้าไปในความรกของหญ้าคาและความครึ้มของเงาเมะพร้าว

ครึ้มมองเห็นเด็กหนุ่มผมสั้นเกรียน ท่าทางเซย ๆ คนนั้นเหมือนกัน แต่เธอไม่ได้เอาใจใส่เพราะใจกำลังสับสนเต็มที

ใจหนึ่งเธอคิดว่าตัวเองโตพอจะดูแลตัวเองได้แล้ว การออกจากบ้านมาอยู่หอพักนับว่าเป็นประสบการณ์ใหม่ให้ความตื่นเต้นได้มาก เพื่อน ๆ จากโรงเรียนเก่าสออดตที่นี้ก็หลายคน พอคุยกันได้ น่าเสียดายเพื่อนกลุ่มเดียวกันแยกย้ายกันไปสออดตที่โน่นที่นี้คนละแห่งสองแห่ง ไม่ได้เจอหน้ากัน

แต่อีกใจ ที่นี้ก็ไม่เห็นเหมือนมหาวิทยาลัยอย่างที่เราเคยเห็นเลยสักนิด จุฬากับธรรมศาสตร์มีตึกใหญ่โตเรียงรายเต็มไปหมด มีสนามหญ้าเรียบ อาคารหอประชุมโอ้อ่าเต็มไปด้วยรายการต่าง ๆ น่าสนใจ

เดี๋ยวก็นิดนตรี ละคร อภิปราย อะไรต่อมิอะไรล้วนน่าสนใจทั้งนั้น เธอชอบชีวิตนิสิตนักศึกษามากกว่าชีวิตนักเรียน เพราะโลกของพวกเขา กว้างไกลกว่า ตื่นตัวกระตือรือร้นมากกว่าโลกในกำแพงโรงเรียนที่มีครูแก่ๆ ดุยิงกว่าเสีย...

ครีมไม่เคยเห็นมหาวิทยาลัยที่ไหนมีแต่อาคารเล็ก ๆ สองหลังตั้งอยู่ในป่า มีถนนยาวไม่กี่คืบหยุดอยู่ตรงหน้าอาคาร มองไปไม่มีหอประชุม ไม่มีสนามฟุตบอลหรือสระว่ายน้ำ ยกเว้นแต่ว่าใครจะไปวิ่งลุยดงหญ้าคา หรือกระโดดลงไปในสระน้ำเก่า ๆ เลยไปทางโน้นนั่นก็อีกเรื่อง

“ว่าไง น้องครีม” คุณแม่ถาม คุณแม่มีลูกสาวหลายคนก็จริง คนหนึ่งไปเรียนต่อที่อเมริกา คุณแม่ยังไม่ห่วงเท่าลูกสาวคนนี้ เพราะสภาพแวดล้อมแบบนี้คุณแม่ไม่ค่อยเคยเห็นมาก่อน “แม่ถามทำไมไม่พูด”

“ครีมไม่ทราบจะพูดยังไง” ลูกสาวสะบัดผมยาว รวบมาไหล่ไว้บนขาข้างหนึ่งเล่นแก็กลุ่ม “สอบได้แล้วก็ต้องเรียนไปก่อนละค่ะ”

“ก็คงต้องยังงั้น” คุณพ่อสนับสนุน ปกติคุณพ่อเป็นคนหาเวลาว่างเกือบไม่ได้เลยตลอดเจ็ดวันในหนึ่งสัปดาห์ แต่วันนี้อุตสาห์ตามมาส่งลูกก็เพราะความห่วงใยเต็มที่ “แล้วดูแลตัวเองให้ดี เมืองนี้เราไม่ค่อยคุ้นเคยวันแรกๆ ถ้าออกไปไหนก็อย่าไปคนเดียว เอาเพื่อนไปด้วยหลายๆ คน”

“ถ้าไม่จำเป็นละก็อย่าออกไปดีกว่า” คุณแม่รีบบอก “ของใช้แม่เตรียมมาให้หมดแล้ว ไม่ต้องออกไปซื้ออะไรนะจ๊ะ แล้วเย็นวันศุกร์แม่จะมารับคุณพ่อคงมาได้ แม่จะขับรถมาเอง”

ครีมพนมมือไหว้คุณพ่อคุณแม่ เธอนึกใจหายขึ้นมาวูบหนึ่งเมื่อท่านเปิดประตูรถก้าวเข้าไปนั่ง คุณพ่อต้องออกต่างจังหวัดบ่อยก็จริง แต่ทุกครั้งท่านเป็นฝ่ายออกไปจากบ้าน ส่วนแม่กับลูกอยู่ในบ้านซึ่งอุ่นหนาฝาคั่ง เธอก็เลยไม่คิดถึงนัก

ผิดกับครั้งนี้ เธอเป็นฝ่ายบินออกมาอยู่ในที่แปลกหูแปลกตา ส่วนคุณพ่อคุณแม่อยู่บ้าน

คุณพ่อยายามถอยรถออกไป แต่ว่าถอยไม่ได้เพราะรถอีกคันแล่น

ช้า ๆ มาจอดซ้อนอยู่ข้างหลังพอดี คนในรถลงมาชนข้าวชนของลงจากรถ เป็นการใหญ่เหมือนจะย้ายบ้าน ไม่ได้สนใจด้วยว่าตัวเองก็ดขวางทางอย่างไรบ้าง

คุณพ่อทำท่าอึดอัดอยู่ในรถ ครีมเห็นไม่เข้าทีก็เลยชิงเดินผ่านรถคุณพ่อไปที่เจ้าของรถคันนั้นเสียก่อน

รถคันนั้นมีคนขับอยู่คนเดียว เป็นรถเพียตีสีฟ้าอมเทารุ่นใหม่สุดราคาเป็นแสน ความใหม่ของเบาะหนังส่งกลิ่นออกมาจาง ๆ เมื่อประตูรถเปิดอยู่ทุกบาน เจ้าของรถกำลังหอบข้าวของบนเบาะหน้าและเบาะหลังลงมากองอยู่บนถนน

“ขอโทษนะคะ” ครีมเข้าไปยืนอยู่ตรงหน้าคนที่ก้ม ๆ เงย ๆ ยกกระเป๋าเดินทางใบย่อมลงมาหลังจากยกใบใหญ่ ๆ ลงมาแล้ว “รถจะถอยออกค่ะ”

เจ้าของร้านนั้นเงยหน้าขึ้นมอง ตาต่อตาสับกัน เขามองเธอตาค้างอยู่ชั่วขณะ ฝ่ายเธอเองก็บอกตัวเองได้ทันทีโดยไม่ได้ตั้งใจว่า

“ว้าว! เท่จัง!”

เมื่อเขายืดตัวขึ้น ครีมเห็นชัดว่าเขาสูงกว่าเธอมาก แต่ก็ไม่ถึงกับเหาะเหาะ ผิวขาวสะอาด นัยน์ตาคมกริบ เวลาเขายิ้มให้ด้วยรอยยิ้มระคนความขี้เล่นชื่นชมนั้น ครีมรู้สึกราวกับว่าอยู่ตรงหน้าดารานาง

“ว่าไงครับ” เขาถามเสียงทุ้มกังวาน อู๊ย! เสียงหล่อพอ ๆ กับตัวเขียว

“คือ...” ครีมเริ่มจะงอแงอย่างช่วยไม่ได้ แต่ก็ยังดีที่นั่นไกลกว่าเดินเข้ามาบอกว่าอะไร “คือรถของคุณพ่อจะถอยค่ะ ที่นี้ออกไม่ได้”

เขามองตามสายตาของเธอ แล้วก็ยิ้มอีกเห็นฟันขาวเป็นประกายรับกับประกายตาพราว ก็ลงยกกระเป๋าที่กองสุมกันเป็นกองใหญ่ขึ้นด้วยมือทั้งสองข้าง

“คอยนิดนะฮะ ผมชนขึ้นไปไว้ข้างทางแล้วจะถอยให้”

เขาหิ้วกระเป๋าใบใหญ่สองใบ หนีบกระเป๋าสายการบินอีกใบ ก็ยังเหลือแฉีกเกตเห็นสีกับกีตาร์ใหญ่อีกตัวไว้บนพื้น ครีมจึงหยิบขึ้นมาเพื่อให้ของหมดเร็ว ๆ เดินไปกองรวมกันไว้

หนุ่มหล่อทั้งหุ่นและเสียงคนนั้นเดินตรงไปที่รถคุณพ่อ ก้มตัวลงจนหน้าเขาอยู่ระดับเดียวกับกระจก ยกมือไหว้แล้วบอกเสียงหล่อผ่านกระจกเข้าไปว่า

“ขอโทษนะครับคุณพ่อ ผมจะถอยรถให้เดี๋ยวนี้ละ”

คุณพ่อส่งสายตาเขี้ยวปัดออกมาทันทีจนครีมใจหาย เธอรู้ว่าตั้งแต่ลูกๆ โตเป็นสาว คุณพ่อเกลียดที่สุดเวลามีไอ้หนุ่มคนไหนมาเรียกทานอย่างหน้าตาเฉยว่า ‘คุณพ่อ’ คราวนี้ก็เช่นกัน ทานกดปุ่มกระจกเลื่อนลงแล้วบอกเสียงซุ่นๆ ว่า

“ช่วยถอยเร็วๆ หน่อยสิคุณ ผมจะรีบกลับกรุงเทพฯ”

เขาเดินกลับไปนั่งในรถ แล้วถอยตามคำสั่ง คุณแม่เลื่อนกระจกรถลงมาบอกมือลาลูกสาว ไม่วายสั่งว่า

“ขึ้นหอพักไปได้แล้ว น้องครีม แม่ไปนะคะ”

รถเฟียตสีเทาฟ้าเข้าจอดแทนรถคุณพ่อ คริมจะเดินหนีไปเฉยๆ ก็น่าเกลียด เพราะข้าวของเขายังกองอยู่ข้างเท้าเธอ เจ้าของรถปิดกระจกใส่กุญแจรถเสร็จก็เดินยิ้มตรงมาหา

“ขอโทษนะฮะ แต่ผมหาที่จอดไม่ได้จริงๆ จะจอดปากทางเข้าโน่นก็ไกลเกินไป ผมต้องขนของหลายเที่ยว”

ครีมแน่ใจว่าเขาต้องเป็นน้องใหม่เช่นเดียวกับเธอ ทำไมดูท่าทางเขาเพระเบิดยั้งงั้นก็ไม่รู้ ราวกับเป็นหนุ่มสังคม เลื้อผ้าเขาก็สวย...เข้ากับรถเขียเลย

“วันนี้นักศึกษาชนของเข้าหอใช่ไหมฮะ” เขาก็มองมอมสัณการะตรงหน้าแล้วถอนใจเปลี่ยๆ “ไม่ได้เอาใครมาฮะด้วย ต้องขนสองเที่ยว”

“ช่วยนะคะ” คริมบอก เธอเองก็ใจอ่อนอยู่แล้ว เห็นเขาเป็นเพื่อนร่วมสถาบันเรียนด้วยกันก็เต็มใจจะเอื้อเฟื้อ

“ไม่เป็นไรฮะ ผมขนเอง” เขายิ้มมหาเสน่ห์อีกคร้ง “คุณช่วยยืมผ้าให้ได้ไหมฮะ ผมยังไม่รู้เลยว่าหอไหนของพวกผู้ชาย ผมมาเข้าไปฮะ ตอนออกจากกรุงเทพฯผมหลงทางหาทางมาจังหวัดนี้ไม่เจอ ผมไม่เคยมาเลยฮะ”

ครีมเลยอดหัวเราะไม่ได้ แล้วช่วยยกกีตาร์กับแแรกเกตเทนนิสขึ้นมา เพื่อเขาจะได้เดินเที่ยวเดียว

“หอพักผู้ชายคงทางซ้ายนี้แหละค่ะ” เธอชี้ให้เขาดู “เพราะพวกผู้หญิงอยู่หลังขวา แต่อยู่ชั้นไหนไม่รู้ค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมเดินหาเอง ช่วยวางไว้ตรงประตูนี้แหละครับ คงไม่หายหรอก” เขารับแถมท้าย

หอพักนักศึกษาชายไม่ค่อยจะมีคนแล้วในตอนนั้น พ่อแม่บางคนขนของมาให้ลูกชาย แต่ของมีไม่มากก็เลยกลับกันไปได้เร็ว ส่วนพ่อแม่ของนักศึกษาหญิงบางคนยังไม่กลับ ยังอยากอยู่เป็นเพื่อนลูก นอกจากนี้ก็ยังมีชายหญิงอีกสองสามคนซึ่งครีมคิดว่าเป็นอาจารย์ เพราะจำหน้าได้เมื่อวันสอบสัมภาษณ์ กำลังขนของขึ้นหอพักอยู่เหมือนกัน

เด็กหนุ่มคนที่เดินบุกเข้าไปในป่าเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อนนี้ เดินบุกหญ้าคา สบสายกลับออกมาแล้ว เขามองเธอเต็มตา แต่ว่าครีมไม่ได้ยิ้มตอบ เขาก็เลยเดินเข้าประตูห้องโถงชั้นล่างเดินขึ้นบันไดไป

หนุ่มสุดหล่อคนนั้นลงบันไดมาเป็นที่ยาวสุดท้าย ครีมกำลังจะเดินกลับหอพักของเธอพอดี เขาวิ่งกระหืดกระหอบมาถึงตัว

“ขอบคุณมากๆ เลยค่ะ คุณชื่อน้องครีมใช่ไหม...”

“ครีมค่ะ” เธอรีบแก้ “ไม่ใช่ครีม”

“ผมชอบชื่อครีม” เขากลับบอกหน้าตาเฉย “ผมชื่อทัตตุมิ เรียกตัดก็ได้ หรือตัดก็ได้”

ชักทะเล้ง ครีมคิด เธอไม่น่าแสดงน้ำใจไมตรีด้วยจนเขานึกว่าทอดสะพานให้ เธอก็เลยเดินกลับหอพักโดยไม่พูดอะไรอีก ถึงข้าวของจะหายหมดก็ช่างหัวปะไร

ห้องพักของเธออยู่ใกล้ห้องอาจารย์ ร้อนหน่อยเพราะไม่ใช่ทางลม แต่คุณแม่ไม่ลืมหักพัดลมมาให้ด้วยก็พอแก้ปัญหาได้ เพื่อนร่วมห้องของเธอเป็นคนแปลกหน้า ตัวเล็กท่าทางทะมัดทะแมง ผมขอยสั้นกุดและนุ่งกางเกงยีนเหมือนเด็กผู้ชาย

พอครีมเข้าไป เพื่อนใหม่ก็บอกว่า
 “เมื่อก็มีคนมาถามหาแน่ะ บอกว่าชื่อรุ่ง”
 “อ้อ รุ่ง” ครีมนั่งลงบนเตียง “มาจากโรงเรียนเดียวกัน เค้าอยู่แถวนี้
 เหมอ”

“ก็ชั้นนี้แหละ แต่ไม่รู้ห้องไหน เดี่ยวคงมาอีกมั้ง” เพื่อนร่วมห้องยก
 ป้ายชื่อทำด้วยกระดาษแข็งเขียนเป็นรูปนกเกาะอยู่บนต้นไม้ ฝีมือวาดดีพอใช้
 มาแขวนไว้ที่ตู้เสื้อผ้าให้รู้ว่าไปไหนของใคร “เราชื่ออ้อมพร เรียกอ้อมก็ได้
 ง่ายๆดี ชื่ออะไรละ เดี่ยวเขียนป้ายให้ แบบเดียวเสร็จ”

ครีมบอกชื่อจริงของเธอ สบายใจขึ้นนิดหน่อยเมื่อรู้สึกว่าเพื่อนใหม่
 คนนี้ทำที่ยิ้มแย้มดี แล้วก็ดีใจอยู่เงียบ ๆ ที่ไม่ได้จับฉลากไปอยู่ห้องเดียวกับ
 รุ่ง

รุ่งเป็นเพื่อนจากโรงเรียนเดียวกับครีมก็จริง แต่ว่าอยู่กันคนละกลุ่ม
 คนละห้อง ชื่อเสียงรุ่งดังมากเพราะเคยเป็นทั้งดรัมเมเยอร์เวลาโรงเรียน
 แข่งกีฬาหรือมีขบวนแห่ในงานต่าง ๆ แล้วก็เป่านาฬิกาเวลาโรงเรียนจัดงาน
 รื่นเริงวันปีศาจหรือวันสำคัญต่าง ๆ

พูดง่าย ๆ คือรุ่งเป็นคนสวย แล้วเป็นดาว

เรื่องที่พูดยากคือเพื่อนฝูงที่ไม่ได้อยู่กลุ่มเดียวกับรุ่งมักไม่ค่อยอยาก
 คบใกล้ชิดนัก ตอนอยู่โรงเรียนรุ่งก็มักไม่ค่อยคบใครนอกจากเพื่อนกลุ่มนั้น
 แต่ละคนก็สวยหรือไม่ก็รวย พ่อแม่มีชื่อเสียง มีข่าวลงหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ
 บังเอิญสอบเข้ามหาวิทยาลัยคราวนี้รุ่งพลัดมาติดที่นั่นคนเดียว เพื่อนฝูง
 กลุ่มเดียวกันสอบติดที่อื่นบ้าง หรือไม่ก็ไม่ได้ติดที่ไหนบ้าง เลยเตรียมตัวไป
 เรียนต่อเมืองนอกกันก็หลายคน

รุ่งคงหาเพื่อนไม่ค่อยได้ เลยมาหาครีม ทั้งที่เมื่อก่อนแทบไม่ค่อยได้
 พูดกันก็คำ

ครีมจัดของใส่ตู้เสื้อผ้าจนเสร็จ เธอไม่ได้เอาอะไรมามากนัก ตั้งใจว่า
 จะกลับบ้านทุกเสาร์อาทิตย์ แต่คุณแม่ก็ไม่วายหยิบอะไรต่อมิอะไรมาให้จน
 เต็มกระเป๋าอีกใบหนึ่งเพราะกลัวเธอจะลำบาก ไม่ลืมแม้กระทั่งกระติกน้ำร้อน

ครีมยังติดนิสัยตื่นนอนร้อน ๆ ทุกคืนก่อนนอนเพื่อช่วยให้หลับสบาย

“กระตึกน้ำร้อนนี้จะใช้ด้วยกันก็ได้ละ” ครีมเอื้อเฟื้อเพื่อนร่วมห้อง

อ้อมพรทำมุกย่น

“เกิดมาไม่เคยกินน้ำร้อน กินแต่น้ำเย็น”

“เราไม่ค่อยชอบน้ำเย็น”

“ดี ไม่แย่งกัน” อ้อมพรเดินไปเดินมารอบ ๆ ห้องเพื่อจะดูว่ามีอะไร
ต้องทำอีกบ้าง แล้วถามว่า “เคยอยู่หอพักมั๊ย”

“ไม่เคย”

“เราอยู่มาสองปี บ้านเราอยู่ระยอง มาเรียนในกรุงเทพฯ ไม่มีญาติอยู่
ใกล้ ๆ โรงเรียน เลยต้องไปอยู่หอ”

“นั่นอยู่ที่นั่นก็สบายนะซี”

“ไม่รู้สิ อยู่ไหนก็อยู่ได้” อ้อมพรเปิดหน้าต่างมุงลวดให้สายลมพัด
เข้ามา ลมที่นั่นแรงกว่าที่บ้านของครีม อาจจะเป็นเพราะไม่มีตึกรามบ้านช่อง
บดบัง ต้นไม้ใหญ่ขึ้นอยู่ใกล้อาคาร ยืนกิ่งใหญ่ปกคลุมด้วยใบเขียวสดเข้ามา
โอบกอบไหละพวยบอบอยู่ไม่ห่างหน้าต่างนัก “ที่นี่เจียบนะ ไม่ค่อยได้ยินเสียงรถ
อยู่หอเก่าได้ยินเสียงตึก ๆ ทุกคืนเลย”

เจียบจริง ๆ ด้วย บ้านของครีมที่กรุงเทพฯ อยู่ในซอยลึกไม่ค่อยมี
รถตึก ๆ ผ่านก็จริง แต่ก็มียี่สิบสองล้อและจักรยานยนต์ผ่านไปเป็นครั้งคราว
จนกระทั่งสามทุ่มจึงค่อย ๆ เจียบไปบ้าง เสียงเหล่านี้ไม่น่ารำคาญ มันทำให้
เธอรู้สึกว่าจะอยู่ท่ามกลางความเจริญและความศิวิไลซ์ของกรุงเทพฯ

แต่ที่นั่นเจียบจริง ๆ มองจากหน้าต่างชั้นบนลงไปเห็นหมู่ไม้ซับซ้อนกัน
แทบไม่มีที่ว่าง ไกลออกไปเห็นรถบรรทุกคันเล็ก ๆ วิ่งผ่านไปตามทางหลวง
แผ่นดิน ไม่มีเสียงอื่นนอกจากเสียงลมพัดกรูเข้ามาทางหน้าต่าง...เออแปลก
ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ครีมเพิ่งรู้ว่าเสียงลมเป็นอย่างไร

ห้องของเธอเย็นสบายขึ้นเมื่ออ้อมพรเปิดหน้าต่างลวดให้ลมพัดเข้ามา
ยังไม่ทันคุยอะไรต่อก็ได้ยินเสียงเคาะประตู

ครีมเดินไปเปิด อ้อมพรร้องบอกว่า

“เพื่อนคนนั้นมั่ง เราลงไปข้างล่างก่อนนะ”

รุ่งยืนอยู่ตรงนั้นจริง ๆ แต่งตัวสวยด้วยกางเกงขาบานกรุยกรายและเสื้อแขนกุดตัวสั้นเห็นผิวผ่องตรงช่วงเอว ผมสยายยาวแบบเดียวกับครีมคาดไว้ด้วยแถบแพรสีเดียวกับเสื้อ และสวมต่างหูรูปดอกไม้ดอกใหญ่เหมือนดอกไม้จริง

“อยู่ห้องนี้หรือ” รุ่งทักแล้วก้าวเข้ามา มองไปรอบ ๆ ห้องแล้วออกปากว่า “มีหน้าต่างอยู่ด้านเดียว ลู่วิ่งทางโน้นไม่ได้ ห้องเรามีหน้าต่างสองด้าน” คริมรู้ว่าการเข้ากับเพื่อนใหม่คงต้องใช้เวลาลักษณะ อย่างน้อยรุ่งก็เป็นเพื่อนร่วมโรงเรียนเดียวกันมาก่อน น่าจะพูดกันดี ๆ

“ห้องน้ำส่วนตัวก็ไม่มี” รุ่งพูดต่อพลางเดินมานั่งลงบนเตียง ยกขาขึ้นไขว่ห้าง แขนพาดหัวเข่ามองไปรอบ ๆ อีก

“ไม่ใช่ไฮเติ้ลนี่ เรามาอยู่หอพัก”

รุ่งยกไหล่ แสงสว่างจากหน้าต่างส่องให้เห็นสีเขียวทึบบนเปลือกตาและลายเส้นดำชัดรอบขอบตา ยังกดีที่ไม่ได้ใส่ขนตาปลอม แต่ยังไม่ถึงสยาละ คริมรู้สึกว่ารุ่งสวยจริงๆ และน่าจะสวยกว่านี้ถ้าไม่แต่งหน้ามากขนาดนี้

“หนอยู่ไหนหรือคริม” รุ่งถามขึ้นอีก “เราเองถ้าหนีไม่ไหวก็เผ่นกลับบ้าน ปีหน้าค่อยสอบใหม่หมดเรื่อง”

คริมไม่ยอมตอบ

“อย่าพูดดีกว่า” ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจตอบน้อยๆ “เพิ่งมาถึง อาจจะสนุกก็ได้”

รุ่งเหยียดริมฝีปากที่เคลือบไว้ด้วยสีลิปมันมุกอ่อนนวล

“สนุกตายละ”

“ไม่...ไม่รู้สิ” คริมหันไปมองรอบ ๆ ตัว

แดดที่นี้เหลือแสงส้มอามอย่างไรชอบกล ไม่เหมือนแดดในกรุงเทพฯ มองออกไปเห็นท้องฟ้าสีเข้มแจ่มจ้าด้วยประกายแดดกับสีสดของแมงไม้ คริมดูแล้วโพล่ไปนึกถึงหลังคาโบสถ์วิหารเก่า ๆ ซึ่งคุณพ่อเคยพาไปทำบุญ... ทำไม่นึกเปรียบเทียบขึ้นมาอย่างนี้เธอก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน รู้แต่ว่าบรรยากาศ

ของที่นี่ไม่ทำให้เธอนึกถึงศูนย์การค้าทันสมัย หรือร้านอาหารตกแต่งสวยงาม หรือสระว่ายน้ำซึ่งเธอกับพี่ๆ เคยเป็นสมาชิกลงว่ายน้ำกันอย่างสนุกสนานในวันหยุด ภาพเหล่านั้นไม่สอดคล้องกับเวลานี้เลย มันถอยห่างออกไปไกลลิบ รุ่งมาอย่างนี้ทำให้ครีมหมดสนุกไปเป็นกอง เธอยังไม่อยากจะนึกถึงทางบ้านอยู่ด้วย ต้องรีบตัดบทว่า

“ลงไปข้างล่างไหม ไปเดินเล่นกัน”

รุ่งลุกขึ้น ครีมเดินนำไปก่อน แล้วชะงักเมื่อรุ่งท้วงว่า

“ไม่เอากระเป๋าดังค์ลงไปด้วยรีไร้ ทั้งไว้เตือนภัย”

“ใส่กุญแจห้องก็ได้” ครีมล้วงกระเป๋ายิบกุญแจที่อาจารย์แจกให้ ขึ้นมาชูให้ดู

“บ๊าสี คนที่อยู่ด้วยนั่นแหละตัวดี ไว้ใจได้ยังไงไม่รู้จ้ะกันซึกหน่อย” รุ่งทำเสียงต่อว่า “ตัวมันยายเบ่อ”

ครีมไม่ได้นึกข้อนี้นมาก่อน บ้านเธอมีแต่พี่ๆ น้องๆ ลูกจ้างในบ้านก็อยู่กันมานานจนไว้ใจได้ ข้าวของจึงวางกันเอาไว้ได้ไม่หายไปไหน นอกจากนี้บนบ้านก็มีแต่พี่ๆ น้องๆ ทั้งนั้น ทำความสะอาดห้องนอนกันเอง

เป็นอันว่าครีมหยิบกระเป๋าสะพายไหลลงไปด้วย เดินตามรุ่งลงบันไดไปข้างล่างแล้วออกจากห้องโถงซึ่งโล่งเกลี้ยงมีแต่ห้องจริง ๆ ไม่มีเครื่องตกแต่งประดับประดาอะไรเลย ออกประตูไปก็ถึงลานปูนหน้าอาคาร

ต่อจากลานปูนไม่ใช่ถนนเลยทีเดียว แต่เป็นพื้นดินขรุขระเป็นหลุมเป็นบ่อคั่นอยู่ ตอนนั้นยังดีที่พื้นดินแห้งจึงเดินได้โดยไม่ลำบากนัก ถึงอย่างนั้นรุ่งก็บ่นอุบเมื่อรองเท้าหนังแก้วสั่นใหญ่ราคาแพงต้องย่ำลงไปหลุมเล็ก ๆ

“บ๊าชะมัด สั่นถลอกหมด ทุเรศ”

ถนนอยู่ใกล้อาคารหอพักของนักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย หอพักชายอยู่ห่างไป มีพื้นดินเป็นหลุมบ่อลึกราวกับโลกพระจันทร์คั่นอยู่เป็นผืนกว้าง แต่ว่าเยื้องมาทางซ้ายมีอาคารชั้นเดียวสร้างแบบถาวรมีหลังคาเรียบร้อย พื้นเพปูนตลอด นักศึกษาชายอาศัยเดินทะลุอาคารนี้แหละ

หอบหัวข้าวของเข้าไปในหอพัก เพราะสะดวกกว่าเดินเข้าไปบนพื้นดิน

“สนามหญ้าก็ไม่มี แล้วจะเล่นกีฬากันยังไง” รุ่งเปรยขึ้น “ออกจากหอ ก็ไม่รู้จะเดินไปไหนแล้ว”

เด็กสาวสามสี่คนนั่งเรียงกันอยู่บนขอบถนน ดูหงอยเหงาเหมือนนกเล็ก ๆ เกาะจับเจ้าอยู่บนคอน แต่หลายคนรวมกลุ่มกันเดินบุกป่าหาญหาเข้าป่าสำรวจบริเวณอย่างไม่ย่อท้อ ครึ่งเห็นหลังอ้อมพรไว ๆ อยู่ในกลุ่มนั้นด้วย

“เดินไปทางโน้นกันมัย்யะ เพื่อมีอะไรดูมั่ง” คริมชี้ตามหลังพวกนั้นไป

รุ่งห่อไหล่ ก้มลงมองรองเท้าสวยของตน

“เดี๋ยวรองเท้าพังหมด ร้านแพตชีน่ะจูนี่”

“จูนี่เราไปคนเดียวก็ได้”

ดงมะพร้าวและหญ้าคาหนาที่ปิดบังเส้นทางเอาไว้เหมือนฉากกั้น แต่เพียงครู่ใหญ่ จากนั้นก็คลี่ออกเผยให้เห็นแผ่นน้ำผิวนใหญ่ทอดตัวยาวตามธรรมชาติขวางอยู่ตรงหน้า สะท้อนลำแสงสีทองทางทิศตะวันตกลงมาราบกับฉาบด้วยทองคำเปลว ริมสระมีต้นไม้ใหญ่หลายต้นขึ้นอยู่เป็นระยะ อายุมันคงมากกว่าคริมอย่างแน่นอน รากทอดกายซัดกันไปมากลายเป็นที่นั่งขนาดใหญ่อยู่ริมตลิ่ง กระบระลอกน้ำที่พลั่วไม่ขาดระยะตามแรงลม

อ้อมพรก้าวลงไปบนรากไม้ แล้วลงไปนั่งยอง ๆ ก้มลงวกน้ำขึ้นมาดูเล่นเหมือนไม่เคยเห็นมาก่อน หล่อนร้องบอกเพื่อน ๆ ว่า

“น้ำนี้ใสสะอาด ไม่ขุ่น สงสัยมีทหารบายออก”

“ทางโน้นมีศาลาด้วย” อีกคนหนึ่งชี้มือไปอีกทาง

ห่างจากสระไปทางซ้ายมือ มองเห็นหลังคาสี่เหลี่ยมเก่า ๆ โผล่ขึ้นมาว่าไรทุกคนเดินบุกดงสาบเสือและต้อยติ่งซึ่งออกดอกสีม่วงสวยสะพรั่งขึ้นไปตามเนินดิน บนยอดเนินมีศาลาไม้เก่า ๆ รูปแปดเหลี่ยมสร้างไว้ก็ปีแล้วไม่มีใครบอกได้ รู้แต่ว่าไม่ใช่แค่สองสามปีอย่างแน่นอน เกาต่าสิ่งขึ้นเลื้อยพันหลังคา ด้านหนึ่ง แตกยอดอ่อน ๆ สีเขียวสด ส่วนลูกตำลึงสีแดงจัดซ่อนอยู่ไม่กี่ลูกให้เกาพันกันรุงรัง

พื้นศาลาเป็นปูนกะด่ำกะต่าง มีรอยแตกร้าวอยู่บ้างแต่ก็ยังไม่ถึงกับพังเสียหาย อ้อมพรเดินสำรวจรอบๆ จนเพื่อนต้องตะโกนเตือน

“เฮ้ ระวังหลังคาพังลงมาทับตายเน้อ”

“ฮัวร์” อ้อมพรตะโกนตอบ

“ฮัวร์นะฟังนะไซ้ใหม่” อีกคนขัดคอแล้วก็เลยหัวเราะกันเกรียวทั้งกลุ่ม การเห็นหน้ากันในช่วงแคบๆ ทำให้ผูกมิตรกันได้เร็วมาก ไม่มีความกระดากอายหรือสงสัย ครีမ်บอกเด็กสาวคนที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ว่า

“ถ้าเราเดินกลับหอพักได้ ไม่ต้องย้อนกลับไปทางเดิมก็คงดีนะ”

“สงสัยจะได้” เจ้าหล่อนตอบ แล้วเข้าไปในศาลา เขย่งเท้าดูทิศทางของอาคารสีขาว “เออ ลุยลงไปทางนี้มัย ตัดตรงไปเลย”

แดดยังสว่าง ไม่มีใครนึกกลัวความรกรุงรังของสถานที่เพราะมากันหลายคน เสียงเอะอะเจี๊ยวจ๊าวบนหัวเรียดังก้องไปทั่วจนหมุ่นกตกรใจบินฮือขึ้นมาจากซุ้มไม้รักร้างทาง ทุกคนมองหากิ่งไม้แห่งข้างทางแล้วเหวี่ยงนำทางขณะบุกทะลุมหาศาลา หาทงกลับปหอพักโดยไมย้อนกลับปทางเดิม คนหนึ่งเอ่ยหวาดๆ นิดหน่อย

“ระวังมิง...”

“มีมันก็หนีปารบไปแล้ว นี่ไง ทำเสียงดังๆ เข้า กระโดดๆ นี่เห็นมัย” อีกคนลงทงกระโดดตึกๆ ให้ดู

ครีမ်เดินเกือบรั้งท้าย เธอแหงๆ อยู่เหมือนกันเมื่อนึกถึงงู แล้วตัวเองก็สวมแครงเท้าผ้าใบไม้ไชรองเท้าบูต ส่วนอ้อมพรนั้นนำหน้าลื้อไปแล้ว บุกปตามแนวทงอย่างไมท้อถอยเพื่อจะหาทงกลับปหอพักให้ได้

เดินเท่าไรก็ไมถึงสักที่ทึ่งที่เห็นอาคารอยู่ไมไกลตรงหน้าตัวเอง คนหนึ่งเริ่มท้วงว่า

“ทำไมเดินเท่าไรไมถึง เย็นแล้วนะ”

จริงด้วย ที่นี้แปลกตรงดวงอาทิตย์ไมได้เคลื่อนคล้อยลงที่ละน้อยเมื่อยามเย็น แต่ว่าเปลอนิดเดียวแสงแดดสว่างแจ้งเมื่อครู่ก็วบหายไปเฉยๆ เหลือแต่เงามัวมนเข้าปกคลุมทงหนทงแห่ง ต้นไม้เขียวสดในยามบ่ายกลับ

แปรเป็นสีแก้มดั่งครีมในยามเย็น กอหญาภิธุเหมือนจะยิ่งทึบและมืดขึ้นกว่าเมื่อก่อน

“หน้าผ่นี่ คำเร็ว” อ้อมพรตอบไม่ตรงคำถามนัก

ครีมเหลียวไปดูทางทิศตะวันตก จริ่งด้วย เพิ่งเห็นเมฆดำมืดทอดตัวเป็นแถบยาวอยู่ตรงขอบฟ้า ดวงตะวันจมลับไปหลังเมฆผ่นี่เองจึงดูคำเร็วนัก มองนาฬิกาข้อมือเห็นว่าเพิ่งห้าโมงเศษๆ เท่านั้นเอง แต่ก็ยังใจชื้นว่ามาด้วยกันหลายคน และอาคารหอพักก็เห็นอยู่ไม่ห่าง เพียงแต่ไม่มีถนนตัดตรงไปให้เดินง่ายเท่านั้น

“เลยไปทางโน้นมีบ้านด้วยละ” อ้อมพรซึ่งได้ขึ้นต้นไม้ใหญ่ข้างทางไปดูทางข้างหน้าตะโกนลงมามาก

“บ้านอะไร บ้านพักอาจารย์รีเปล่า” คนข้างล่างร้องถาม

“ไม่รู้ซี บ้านไม้สองชั้น...เอ๊ะ! ดูเก๋เก๋” อ้อมพรทิ้งตัวต๋ับลงมาจากต้นไม้ ไม่ได้สนใจจะกลับหอพักแล้วที่นี่ เพราะเกิดอยากรู้ขึ้นมาว่าบ้านอะไรอยู่แถวนั้น “อาจจะบ้านพักอาจารย์หรือเจ้าหน้าที่ของมหาวิทยาลัยก็ได้”

“ถ้ามีบ้านก็ต้องมีถนนซี” อีกคนออกความเห็นอย่างฉลาด “แล้วต้องเป็นถนนไปหอพักแน่ๆ เราเดินไปที่บ้านนั้นดีกว่า ได้หาทางเดินง่ายหน่อย”

ทุกคนเห็นด้วยว่าเมื่อมีบ้านก็ต้องมีทางจากบ้านไปสู่อาคารของมหาวิทยาลัย เพราะคนที่อาศัยอยู่ในบ้านจะต้องเดินหรือขี่จักรยานออกจากบ้านไปทำงาน จึงพร้อมใจกันเดินเลี้ยวไปตามทิศที่บ้านนั้นตั้งอยู่

สระน้ำคงจะทอดตัวโค้งอ้อมมาเหมือนกัน ไม่ได้ทอดยาวไปทางเดียวทั้งหมด จึงเห็นผิวน้ำสะท้อนเงาเมฆและแดดล่าสุดท่ายเหนือก้อนเมฆอยู่ไม่ไกล บ้านหลังนั้นปรากฏชัดแก่สายตาเมื่อเดินพ้นต้นไม้ไทรย้อยเก่าแก่มีรากห้อยระเกะระกะเต็มไปหมด

คนที่เดินนำหน้าเพราะใจร้อนอยากจะกลับหอพักหยุดพริตเมื่อเห็นบ้านนั้นถนัดตา ทำเอาคนที่เดินมาข้างหลังเกือบจะชนเข้าให้

“อู๊ย! บ้านใครนะ ยังกะหนังผีเนาะ”

“บ้า! พุดออกมาได้ผีเผลอ” คนข้างหลังทุบเพื่อนข้างหน้าดังพลัก

ทุกคนพอได้ยินคำนี้ก็ใจหายวูบไปตาม ๆ กัน

บ้านหลังนั้นไม่ใช่บ้านสองชั้นอย่างที่อ้อมพรเข้าใจแต่แรก หากเป็นบ้านไม้ชั้นเดียวได้ทุนสูงแบบบ้านสมัยเก่าเมื่อสักสี่ห้าสิบปีก่อน ด้านหน้าของใต้ถุนติดด้วยไม้ระแนงพาดกันเป็นช่องโปร่ง ๆ ลายสีเหลี่ยมข้าวหลามตัดครีมจำได้ว่าบ้านเก่า ๆ สมัยคุณปู่คุณย่าของเธอก็นิยมตีตารางชั้นล่างแบบนี้แหละ แต่ในกรุงเทพฯ สมัยนี้ไม่มีอีกแล้ว ฝาไม้ไม่ได้ทาสี กราแดดและฝนจนกระทั่งสีตกซีด มีรอยโหว่พุพังหลายรอยเห็นได้ทั่วไป หลังคากระเบื้องก็หลบลมมาส่วนหนึ่งและโหว่เป็นรูอีกหลายส่วน หน้าต่างทุกบานปิดสนิท

“บ้านร้างนี่” เพื่อนอีกคนตรงออกมา

บ้านหลังนั้นร้างมากี่ปี หรือว่าปิดเอาไว้เพื่อซ่อมแซมก่อนหน้านั้นไม่เท่าไร ไม่มีใครหาคำตอบได้และไม่ต้องการคำตอบ เพียงรู้ว่าเป็นบ้านร้างคำที่ทุกคนคิดตรงกันแต่ไม่มีใครกล้าพูดออกมามาดัง ๆ ก็คือ

“บ้านผีสิงรีเปล่า”

อาการวณเรที่เกิดขึ้นโดยมิได้นัดหมายบอกความในใจได้ดีกว่าคำพูด แม้แต่อ้อมพรซึ่งเดินองอาจมาตลอดก็เริ่มถอยเท้าไปก้าวหนึ่ง เสียงไม่เด็ดขาดเหมือนเมื่อสิบนาทีก่อน

“เฮ้อ...อ้อมไปทางโน้นเถอะ เห็นทางแล้ว”

อยู่ในสถานที่ไม่คุ้นเคย และเป็นเวลาเย็นเช่นนี้นับว่าบ้านทอนกำลังใจได้มาก ครีมเคยชินกับตึกรามบ้านช่องจนกระทั่งอุ่นใจเมื่อเห็นบ้านติดกันหนาแน่นเต็มซอย เมื่อมาอยู่ตรงหน้าบ้านร้างมีแต่ต้นไม้ครึมทุกหนทุกแห่งเธอก็ชักขาสั่น

ถ้าหากว่ามีมือยาว ๆ โผล่ออกมาจากหน้าต่างเธอจะทำอะไร หรือว่าร้ายกว่านี้ ถ้ามีผู้ชายหน้าตาน่ากลัวบุกรวดพราดออกมาจากหลังต้นไม้ใหญ่ เด็กสาวแต่ละคนจะวิ่งหนีกระจัดกระจายเอาตัวรอดได้ทันหรือว่าจะรวมพลลังกันต่อสู้อย่าง ครีมยังไม่แน่ใจเหมือนกัน

พอใจคิดมาถึงตอนนี้อย่างตาก็เหลือบเห็นอะไรแวบ ๆ อยู่ข้างเสาเรือนเป็นเงาดำ ๆ ก่อนจะโผล่หน้าออกมา

ครีมเกือบจะร้องวี๊ดออกมาเสียแล้ว อุดปากไว้ทัน เพื่อนคนที่อยู่ใกล้ต่างหากขวัญอ่อนกว่า ท่าทางคงจะกลัวเรื่องเดียวกับเธอเหมือนกัน หล่อนร้องเสียงหลง

“โอ๊ย! ใคร”

สายตาทุกคู่เหลียวขวับไปจ้องเป็นจุดเดียวกัน หลายคนถอยหลังชนกันเอง อ้อมพรเป็นคนแรกที่ปราดออกไปยืนขวางทั้งที่หล่อนก็ตัวเล็กนิดเดียว

“ใคร มาทำไมแถวนี้ล่ะ” หล่อนถามราวกับบ้านหลังนี้เป็นบ้านของหล่อนเอง

อีกฝ่ายหยุดชะงัก มองตรงมาแต่ไม่มีคำตอบ

เขาคอนนั้นเป็นผู้ชาย ยังไม่แก่แต่ก็ไม่ใช่นุ่มสาววัยเดียวกับพวกของครีมเป็นแน่ รูปร่างลั่นทัด ค่อนข้างท้วม สวมแว่นสายตา สีหน้าเคร่งขรึมสงบเฉย นัยน์ตาเหลือบมองเด็กสาวทั้งกลุ่มแวบเดียวก็ก้มลงมองต่ำ

อ้อมพรกวาดสายตามองอย่างถ้วนถี่ ไม่เห็นวีแววของความเป็นผีหรือผู้ร้าย ก็ถอนใจอย่างโล่งอก พุดเสียงอ่อนลงว่า

“เราคิดว่าจะกลับไปทีหอพักค่ะ ไม่ทราบว่ามีทางนี้อ้อมหรือเปล่า”

“เดินไปตามทางนั้น” อีกฝ่ายตอบอย่างสงบ แล้วชี้มือให้ดูทางเล็กๆ เป็นรอยเหยียบย่างจนดินแห้งแข็ง ลัดเลี้ยวหายไปในหมู่ไม้ “ตรงนี้เป็นที่สงบก็จริงแต่ว่าเปลี่ยว ไม่ควรจะมาคนเดียว”

“เราไม่ได้ตั้งใจจะมาหรอกค่ะ หลงทางนะคะ” อีกคนชี้แจงอย่างอ่อนน้อม แล้วยกมือไหว้ด้วยท่าที่เคารพยำเกรง “หนูจะกลับเดี๋ยวนี้ล่ะค่ะ”

พอคนหนึ่งไหว้ คนที่เหลือก็ไหว้กันเป็นแถว เขาผู้นั้นไม่ได้ยกมือรับไหว้ เพียงแต่ผงกศีรษะนิดหน่อยแทบไม่สังเกตเห็น แล้วยืนสำรวจอยู่อย่างเก่า

เดินไปตามทางนั้น อ้อมพรถามเพื่อนว่า

“เมื่อกี้ไหว้ใครล่ะ รู้จักหรือ”

“อ้าว ก็ไหว้อาจารย์นี่ซี”

“อาจารย์อะไร”

“ไม่รู้ชื่อหรอ”

“แล้วรู้ได้ไงว่าเป็นอาจารย์” อ้อมพรเกิดทำหน้าที่พิธีกรรายการยี่สิบคำถามขึ้นมาเฉยๆ

“ปู้ร่อ” อีกฝ่ายชักว่าคาญ “ไม่ใช่อาจารย์แล้วจะใคร แก่ๆ ยังรี้ออาจารย์คงมาเดินสำรวจบริเวณมั้ง คงกลัวพวกเราทหลงทางบ้างละน่า”

กลับมาถึงหอพักอย่างปลอดภัย ครีมนอนใจอย่างโล่งอกเหมือนเพิ่งรอดพ้นจากการผจญภัยมาหยกๆ ไม่อยากขึ้นไปนั่งจับเจ้าอยู่ในห้อง ก็เลยเดินไปเดินมาอยู่แถวนั้น

“ที่นี้คำเร็วจังนะ” ครีมเอ่ยขึ้นเป็นการชวนคุย

“ต้นไม้มันเยอะ” อ้อมอธิบาย แล้วยืนเลียงตัวด้วยขาข้างเดียว ทำท่าราวกับจะเต้นแอโรบิก “เหมือนอยู่ในป่า ตอนเราไปอยู่กับพ่อก็คล้ายๆ ยังรี้อมีตกว่านี้อีก”

“คุณพ่ออยู่ในป่าหรอ” ครีมถามซ้ำเพื่อความแน่ใจ

“ฮือ ทำงานกรมป่าไม้ เมื่อก่อนอยู่ทางเหนือนู่น ตอนนี้อยู่ในกรมแล้ว เราเห็นป่าซะชิน มีอยู่ครั้งนึงรถที่นั่งไปดันไถลลงไปในเหว...แต่ไม่ถึงก้นเหวไปติดต้นไม้ซะก่อน พวกเราป็นขึ้นมาแล้วต้องเดินบุกป่าไปอีกครั้งคืนกว่าจะถึงบ้านพัก เราไม่รู้หรอว่าเดินไปทางไหน มันมืดไปหมด พี่ๆ ที่ไปด้วยชีเค้าเก่ง เดินยังกะระพินทร์ ไพรวัลย์ จันทหละ เผลอๆ เดินผ่านช้างไปทั้งฝูง เรายังไม่รู้เลย พอเจออย่างงั้นแล้วนะ อยู่ที่นี่สบายมาก”

ผู้ชายคนนั้นโผล่ออกมาแล้ว เดินทอดสายตาลงต่ำผ่านหน้าเด็กสาวทั้งสองไปโดยไม่สนใจ ครีมรีบแอบเข้าข้างทาง แล้วยกมือไหว้อย่างอ่อนน้อมอีกครั้งตามที่อาจารย์เคยสอนมาสมัยอยู่โรงเรียน เพราะโรงเรียนของครีมนั้นได้ชื่อว่าฝึกกิริยามารยาทนักเรียนกันอย่างเข้มงวดยิ่งนัก เจอหน้าครูทีก็ไหว้ที่บางที่เจอสิบครั้งก็ไหว้ทั้งสิบครั้งในวันเดียว

เขาเดินผ่านไปโดยไม่หยุด แล้วเลี้ยวหายเข้าไปในหอพักชาย ครีมเห็นหนุ่มรูปหล่อเสียงหล่อสวนทางออกมาแล้วหยุดทักทาย แถมยื่นกอดอกพูดด้วยเสียงอีก ทำให้เธออดไม่ได้จะเรียกให้อ้อมดู

“อ้อม ดูตาคณันชี เจ้าพุดกะอาจารย์ท่าทางเตะพิลึก ไม่ยักกลัว”

“อี๋ม” อ้อมครางในลำคออย่างเห็นด้วยในตอนแรก คิ้วขมวด
“เตะจี้ยชะมัดตายด เลี้ยตายความหล่อ”

หนุ่มหล่อคนนั้นผลจาก ‘อาจารย์’ แล้วเดินยิ้มเข้ามาหาครี้อย่าง
ไม่สนใจอ้อมหรือว่าเพื่อนหญิงอื่นๆ ที่เดินเรื่อยเปื่อยไปมาอยู่แถวนั้น ครี
สังเกตว่าเขาเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวตัวฟิตแนบตัวตาม
สมัยนิยมสีเหลืองสดใส แพนช์หนุ่มกรุงเทพฯสมัยนั้นนิยมสีอร่ามบาดตา
ไม่แพ้เสื้อผู้หญิง ส่วนกางเกงนั้นเป็นผ้าลายสองขาบานนิดๆ ซึ่งเข้ามาแทนที่
ขาสิบแทบสอดตาไม่เข้าอย่างเมื่อก่อน สีฟ้าครามราวกับท้องฟ้าตอนเที่ยงวัน

“เป็นไงซะ” เขาทักครี้อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส “ออกไปเดินเที่ยว
ข้างนอกกันหรือเปล่า คงอีกพักกว่าจะกินข้าวเย็น”

อ้อมมองด้วยสายตาแสนเขม่นแถมอิจจาอยู่ในที่ ครีเดาว่าอ้อมคง
นึกอยากจะมีชุดเท่ๆ อย่างนี้บ้าง หล่อนตัวเล็กเกินไป ถึงไปลอกแบบมาตัด
สวมแล้วก็ไม่พึงเท่า

“เมื่อก็คุณครูอาจารย์ รู้จักกันมานานแล้วเธอ” ครีถามอ้อมๆ
ไม่อยากบอกว่าเธอคิดว่าเขาทำเหมือนอาจารย์เป็นเพื่อน ไม่เคารพเสียเลย

“อาจารย์ไหนซะ”

“ก็คนที่สวนกันตรงประตูไง”

“อ้อ” ทัดภูมิยิ้ม เขายิ้มสวยเหมือนฝักไถ่จนช้ำนาญจากหน้ากระจก
เงา “นั่นแหละ ก็นั่งห้องเดียวกัน”

“เอ๊ะ” อ้อมเผลอตัว “อยู่ห้องเดียวกับอาจารย์ได้ยังไง”

ทัดภูมิเหลือบมองอ้อม สายตาไม่ได้บอกความสนใจอะไรนัก ครี
เดาได้ทันทีว่าทัดภูมิชอบคนสวย และไม่สนใจเด็กสาวอย่างอ้อม

“ใครบอกว่าอาจารย์”

“อี๋ ไม่ใช่อาจารย์แล้วใคร” อ้อมทำหน้าแปลกใจ “หรือว่าเป็น
เจ้าหน้าที่ของมหาลัย”

“เปล่าครับ” ทัดภูมิหันมายิ้มให้ครีอีกครั้ง เขายิ้มอยู่เกือบตลอดเวลา

ราวกับรู้ตัวว่าเขาเยี่ยมได้หล่อไม่มีใครเท่า “แกก็เป็นนักศึกษาปีหนึ่งเหมือนพวกเรา ชื่อนุญโปรย”

ครีมีกับอ้อมเหลียวมองหน้ากันอย่างเปลือยตัว พอมองตากันต่างคนต่างก็หัวเราะออกมางอหาย นึกถึงตอนที่เพื่อนๆ ทั้งกลุ่มพากันไหว้บุญโปรยเสียนอบน้อม

“ตายแล้ว นึกว่าอาจารย์ซะอีก” อ้อมว่า “ท่าทางเค้าไม่เหมือนพวกเราซักนิด”

“ก็ไม่เหมือนนะสิครับ คุณบุญโปรยแกลเป็นมหาห่าประโยค บวชอยู่หลายปีแล้ว เพิ่งสึกมาไม่นาน นี่แกก็ไปเดินจงกรมอยู่ในป่าทางโน้น แสวงหาความวิเวกอะไรของแกก็ไม่ทราบ แกลบอกว่าจะต้องไปเดินทุกเย็น นี่ก็ขึ้นห้องพักไปสวดมนต์แล้ว”

ครีมีกลืนเสียงหัวเราะสุดแรงเกิดเพราะกลัวว่าจะบาป ส่วนอ้อมร้องออกมาว่า

“โอ๊ะ ถ้างั้นแกไปเดินอยู่รอบบ้านร้างก็จงกรมนี่ละซี ตายโหง! พวกเราไปทำลายสมาธิแกหรือเปล่าก็ไม่รู้ ตกนรกตายเลยพวกเรา”

ราตรีพิศว

คริมเขียนลงในสมุดบันทึกว่า

“คืนแรกในหอพัก ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจาก...”

ใช่ นอกจากอะไรก็ร้ายแปดพันประการ ซึ่งจะต้องยกยอดไปจดในตอนเช้า เพราะว่าตอนกลางคืนไม่มีใครเขียนอะไรได้ในคืนแรก

เวลาพลบค่ำเข้ามาเยือนเร็วมาก อาหารเย็นจัดไว้ในโรงอาหารเพราะที่นี่ไม่มีร้านค้าหรือสถานักตาคารแห่งใดที่นักศึกษาจะไปหาอาหารกินเองได้ ตลาดเองถึงอยู่ไม่ไกลนัก แต่ถ้าเดินไปก็เสี่ยงทั้งความตายและอันตราย เพราะพอมืดเข้า บริเวณนอกมหาวิทยาลัยก็มีตสนียิ่งกว่าเข้าถ้า ไม่มีคอมริมถนน บ้านเรือนก็กระจัดกระจายอยู่ห่างๆ มีแสงไฟริบหรี่เห็นเฉพาะในตัวบ้าน ถ้าเดินรุ่มง่ามไปในความมืดอาจจะพลัดตกคลอง ซึ่งมีอยู่ขนานถนนเหมือนกรุงเทพฯ เมื่อสมัยคุณพ่อยังเด็ก และต้องย้ายไปกว่าสองกิโลเมตร จึงจะใกล้ตลาด ซึ่งปิดตัวเองไปตั้งแต่ตอนใกล้ค่ำ

คริมขึ้นหอพักไปอาบน้ำแต่งตัวใหม่ ความจริงเธอชอบอาบน้ำก่อนนอน แต่ในเมื่อทุกคนต้องเข้าคิวกันอาบน้ำก็เลยนึกว่ารีบอาบน้ำไปเสียให้เสร็จ

เด็กสาวคนหนึ่งเปิดประตูห้องใกล้ๆ คริมออกมาด้วยท่าทางโผน นัยน์ตาบวมซ้ำ พอเห็นคริมก็ถามเสียงเครือว่า

“มียาแก้ปวดหัวไหมคะ ปวดหัวจัง”

“มีค่ะ” ครีมรีบเข้าไปในห้อง ทั้งที่เตรียมจะไปอาบน้ำอยู่แล้ว ค้นหา ยาแก้ปวดหัวมาให้สองเม็ด “มีไข้หรือเปล่า”

“ไม่มี” อีกฝ่ายตอบแผ่วๆ “แต่...ปวดหัว มึนไปหมด”

หน้าตาหล่อนบอกให้รู้ว่าร้องไห้มาอย่างหนัก ก็น่าจะปวดหัวหรืออกแบบนี้ หล่อนเป็นเด็กสาวร่างบาง รูปหน้าเล็กนิดเดียวมองดูน่ารักเหมือนตุ๊กตา ขนตาองยาว ผมมัดตัดตรงเหนือคิ้วและด้านหลังถักเป็นเปียเดียว ยาวระแผนหลังทำให้เหมือนเด็กชั้นมัธยมต้น

“ถ้าไม่สบายมาก ฉันก็อยากกลับบ้าน” หล่อนบอกเสียงแผ่วเบา ฟังหึ่งหึ่งเหมือนเสียงตุ๊กตาดนตรีโซลานที่ลานจวนจะหมด

“ถ้าไม่สบายก็บอกอาจารย์ชีคะ” ครีมแนะนำ ถัดไปไม่กี่ทางนัก ห้องนอนอาจารย์ติดป้ายชื่อไว้หน้าห้อง เป็นแผ่นพลาสติกสีแดงเขียนตัวอักษรสีขาวว่า “อัญชลิกา มีพระคุณ เห็นได้ชัด และมีกล่องรับจดหมายแขวนไว้ด้วย

“กลัว” เด็กสาวพึมพำ แล้วแนะนำตัวเองอย่างอายๆ ว่า “หนึ่งชื่อหนึ่งนะคะ สอบเข้าที่นี่ได้แต่ไม่มีเพื่อนสนิทมาเลยคะ มีแต่เพื่อนโรงเรียนเดียวกันแต่อยู่คนละห้อง ถ้าไม่พูดกับหนึ่ง หนึ่งเหงาจัง”

ครีมยิ้มให้อีกฝ่าย

“ไปอาบน้ำก่อนไหม เดี๋ยวลงไปด้วยกัน”

สีหน้าหนึ่งดีขึ้นเล็กน้อย หล่อนกินยาโดยไม่ต้องใช้น้ำโดยที่ครีมห้ามไม่ทันว่าควรกินหลังอาหาร หล่อนเดินตามครีมต้อยๆ อย่างเด็กกว้างไปห้องน้ำ ซึ่งเพื่อนๆ หลายคนสวนทางออกมา

อ้อมอาบน้ำเสร็จแล้ว ภายนอกฝนตั้งเค้ามุกขมัวมาแต่ไกลคล้ายฝนจะตก หล่อนใช้ผ้าขนหนูซับเกล็ดน้ำเกาะพรอาบนใบหน้าแล้วบ่นว่า

“ฝนจะตกหรือเปล่าไม่รู้ หวังว่าคงไม่สาดเข้ามาถึงเตียง สาดละซวย”

อ้อมชอบเป็นผู้นำ ครีมจึงปล่อยให้หล่อนตัดสินใจเอาเองว่าจะปิดหน้าต่างหรือว่าเลื่อนเตียงห่างหน้าต่างกันแน่ ตัวเธอเองเข้าไปในห้องน้ำแล้วอาบน้ำอย่างรวดเร็ว ลังเกตได้ทันทีว่าน้ำที่อาบเป็นน้ำกระด้าง อาบน้ำแล้ว

ตัวสากๆ เหนียวๆ ไม่ลื่นสะอาดเหมือนอาบน้ำประปาที่บ้าน ภูสุมก็ไม่ได้
ฟองมากนัก

หนังอาบน้ำอยู่ในห้องถัดไป เสียงหล่อนครางลอดช่องลมระหว่างห้อง
มาอย่างผิดหวังและรันทด

“โอ้ย น้ำอะไรยังจืด คูนซุน”

“สงสัยจะน้ำบาดาล” ครีมร้องตอบไป หนังก็เลยเงียบ

ครีมสวมเสื้อคลุมออกมาจากห้องน้ำพอดีกับแสงไฟจากหลอดนีออน
กะพริบวูบ แล้วไฟก็ดับพริบลงทันทีจนเธอสะดุ้งสุดตัว เสียงกรีดร้องจาก
เพื่อนสาวๆ ในห้องน้ำอื่นๆ ดังโวยวายลั่นไปทั่วตึก พร้อมกันนั้นก็เสียง
ร้องไห้โศกมาจากห้องน้ำของหนัง

“โอ้ย น้ำหยุด...ทำไมน้ำไม่ไหล นี่...นี่...นี่” หล่อนหมุนเปิดน้ำฝักบัว
อย่างจำละหวั่น “ทำไมน้ำไม่ไหล มีใครอยู่มั้ง ช่วยด้วย แสบตาไปหมดแล้ว
สนุ่เข้าตา”

ครีมละล้าละลังไปหมด พอดีอ้อมเปิดประตูพลั้วเข้ามาพร้อมกับ
ไฟฉายขนาดจิ๋ว

“อ้าว ใครเป่าปี่อยู่ในห้องน้ำ” หล่อนร้องเมื่อได้ยินเสียงหนังร้องให้
โหยๆ เหมือนเด็ก “น้ำบาดาลเค้าใช้เครื่องปั๊ม พอไฟดับปั๊ม ปั๊มก็หยุดปั๊ม
น้ำก็เลยหยุดปั๊ม เฮ้ย! อย่าเพิ่งร้องไห้ ทำอะไรไม่ถูกแล้ว ครีม เห็นโอง
มั่งมัย”

แม้กำลังตกใจเพราะไม่เคยชินกับเรื่องไฟดับมาก่อน ครีมก็อดขำไม่ได้

“แหม ถ้ามเหมือนโองมันเป็นของวางแอบเอาไว้ตรงไหนได้ยังงั้นแหละ
ไม่มีหอรอก มีแต่ถังพลาสติกมูมห้อง”

ไฟฉายของอ้อมฉายกราดไปตรงมูมห้อง แล้วหล่อนก็ปราดเข้าไปเปิด
ฝาทิ้งพลาสติกขนาดใหญ่เท่าตุ่มน้ำนั้นดู ครางออกมาอย่างผิดหวังเมื่อเห็น
ความว่างเปล่า

“ว่า ไม่ยกมีน้ำสำรองเอาไว้ ยังงั้นคนอาบน้ำเสร็จก็ตายชีวะ”

เสียงร้องของหนังเบาบางลงแล้ว หล่อนสวมเสื้อคลุมเปิดประตูโผล่

ออกมา มือหนึ่งสาละวนกับการใช้ผ้าขนหนูเช็ดหน้าตา เสียงยังคงแกมสะอื้นเมื่อบอกว่า

“ตัวเหนียว หน้าก็เหนียวเหนียว กำลังฉุบฉวยพอดีเลย คันตัวจะตายอยู่แล้ว”

“ออกไปข้างนอกก่อนดีกว่า ในนี้พอไฟดับแล้วมันร้อนไปหมด” ครีမ်บอก เธอรู้สึกว้าวไฟดับ อากาศในห้องก็เหมือนกับร้อนอบอ้าวขึ้นมาทันทีแทบไม่พอหายใจ “มาทางนี้ ระวังสะดุดธรณีประตู”

หนิงยังคงปล่อยน้ำตาไหลรินอยู่เรื่อย ๆ แต่ว่าเสียงสะอื้นเงียบลงแล้ว หล่อนเดินอย่างระมัดระวังออกมาจากห้องน้ำ ทำเดินนั้นเหมือนหล่อนกำลังไต่อยู่ริมเหวมากกว่าเดินบนพื้นเรียบ เมื่อออกจากห้องน้ำแล้วก็ไม่มีอะไรต้องวิตก เพราะเป็นที่ว่างโล่ง ๆ มีห้องรายเรียงอยู่ทั้งซ้ายขวาหน้าและหลัง ต่อด้วยทางเดินไปจนถึงบันไดขึ้นลง ถึงจะมีแต่แค่นี้ก็ไม่มีทางพลัดตกอาคารหรือหกคะเมนตีลังกาลงไปตามบันไดได้

เสียงฝีเท้าซอยถี่ ๆ ขึ้นบันไดมา ถ้าไฟฉายขนาดใหญ่ส่องจํานำทางมาก่อน แล้วอาจารย์อัญชลิกาก็ถามเสียงกระหืดกระหอบว่า

“เป็นยังไง ทุกคน อยู่กันพร้อมหน้า ไม่มีใครหลงไปไหนใช่ไหมคะ”

ครีမ်เคยเห็นอาจารย์มาตั้งแต่วันสอบสัมภาษณ์ ตอนนั้นแม้เห็นหน้าไม่ถนัดนักในความมืดก็พอจำเค้าหน้าได้ อาจารย์เป็นผู้หญิงอายุราวสามสิบ ซึ่งนับว่าค่อนข้างแก่มากแล้วในความรู้สึกของเธอ ทำทางยังดูกระฉับกระเฉง

“คิดว่าไม่มีค่ะ อาจารย์” อ้อมตอบเสียงจะฉาน “แต่ว่าเพื่อนบางคนอาบนํ้ายังไม่เสร็จ น้ำหยุด จะทำยังไงดีล่ะคะ”

อาจารย์ลดไฟฉายลง ถอนใจแล้วบอกว่า

“ทางปีกโน้นกับอีกชั้นหนึ่งก็ร้องระงมกันไปหมดเรื่องอาบนํ้านี่ละ ลืมบอกไปว่าที่จังหวัดนี้ไฟดับบ่อยมาก เข้าหน้าฝนด้วยแล้ว พอฝนตกไฟก็ดับ”

“ฝนยังไม่ตกนี่คะตอนนี้” หนิงครางออกมาด้วยเสียงสะอื้นหงิก ๆ

“ก็ตั้งเค้ามาแล้วละ บางที่ยังไม่ทันตก แคตั้งเค้าไฟก็ดับแล้ว” อาจารย์ขยายความ แล้วปลอบว่า “ไม่เป็นไร เดี่ยวคนงานจะช่วยกันหิ้วน้ำขึ้นมาให้

ไปเปิดฝาดังพลาสติกเตรียมไว้ ห้องน้ำนี้ออกแบบไม่สะดวกนิดหน่อยคือไม่มีตุ้มหรือที่ขังน้ำเอาไว้ ต้องเอาถังพลาสติกมาแกัดไปก่อน แล้วก็ยังไม่พอประจำทุกห้อง ต้องวางเอาไว้นอกห้องอาบน้ำด้านในเสียด้วย”

“พวกเราน่าจะมีถังกันคนละใบนะคะ หิ้วเข้าไปเวลาอาบน้ำ” อ้อมอุบอิบ

“ก็นับว่าเป็นความคิดที่ดี” อาจารย์ชม นึกขึ้นมาได้ก็ถามว่า “ใครมีเทียนไขบ้าง”

“ไม่มีค่ะ” ครีมตอบ “ไม่ได้เตรียมมา”

“ครูจะบอกว่าเตรียมมาก็อย่าจุด เพราะว่าจะเกิดไฟไหม้ได้ง่าย ไฟฉายละก็ดีที่สุด เตี้ยวครูจะไปเอาตะเกียงน้ำมันในห้องครูมาตั้งเอาไว้ตรงนี้พอให้คนงานเขาเห็นทาง”

อ้อมยืนฟังประตูห้องอย่างละห้อยละเหี่ย แม้แต่คนเข้มแข็งที่สุดก็ไม่อาจจะฝืนแสดงความแกร่งกล้าได้ในยามนี้ หล่อนเคยไปพักในป่า เคยอยู่หอพัก แต่ว่าบ้านพักในป่ามีเครื่องปั่นไฟ และหอพักก็มีน้ำให้อาบ อ้อมยังไม่เคยเผชิญกับเรื่องไฟดับและน้ำหยุดพร้อมๆ กันเช่นนี้มาก่อน ค่อยยังชั่วที่อาบน้ำเสร็จไปแล้ว

หนึ่งเดินเปะปะเข้าไปในห้องพัก ครีมจะเข้าไปบ้างก็พอดีอาจารย์ถือตะเกียงน้ำมันออกมาจากห้องนอน ไม่มีที่ที่จะวาง ครีมจึงไปยกเก้าอี้ในห้องออกมาให้วางตะเกียง

ครีมเริ่มหิวเพราะเลยเวลาอาหารเย็นมาแล้ว แต่เธอก็ไม่ใจแข็งพอจะทิ้งหนึ่งเอาไว้ให้น้ำตาท่วมห้องอยู่คนเดียวได้ เพื่อนห้องเดียวกับหนึ่งคือรุ่ง ครีมแน่ใจว่ารุ่งไม่มีวันทำให้หนึ่งรู้สึกอบอุ่นใจขึ้นมาได้เป็นอันขาด ดีไม่ดีหนึ่งอาจจะร้องไห้หน้าตาเป็นเผ่าเต่าเพราะรุ่งเรียกอย่างตลกๆ ว่า ‘ยายเบ่อ’ เหมือนครีมเคยโดนมาแล้ว

รุ่งอาบน้ำแล้วเก็บตัวเียบอยู่ในห้อง เมื่อไฟดับรุ่งเปิดประตูออกมาดูนิดหน่อยแล้วถอยกลับเข้าไปตามเดิม ไปเปิดพัดลมขนาดจิ๋วซึ่งใช้ถ่านแทนไฟฟ้า ระบายความร้อนให้กับตนเองเพราะเหงื่อเริ่มซึมออกมาหลังอาบน้ำ

แล้ว

หนึ่งเดินเปะปะชนเตียงเข้าอย่างจังจนร้องโอ้ย แล้วก็นั่งลง ชมน้ำตาไว้ไม่ให้ไหลลงมามากกว่านั้น

“แยจัง ยังอาบน้ำอยู่ดี ๆ น้ำก็หยุด” หนึ่งรำพันเมื่อเห็นเพื่อนร่วมห้องนั่งอยู่เป็นเงาตะกุ่มในความมืด “ต้องเช็ดสบู่ออกไป เมื่อไหร่จะมีน้ำก็ไม่รู้”

เสียงอ่อน ๆ อ่อย ๆ ของหนึ่งไม่ได้รับการสนองตอบ นอกจากเสียงถอนใจอย่างรำคาญจากอีกฝ่าย

“แล้วจะแต่งตัวยังไง มืดไปหมด มีไฟฉายไหม”

“อู๊ย เบื่อ” รุ่งอุทานออกมาดัง ๆ ด้วยเสียงเบื่อกว่าเช่นเดียวกับคำพูด แล้วลุกขึ้นหยิบพัดลมถือติดมือไปด้วย เดินออกไปจากห้องเสียเฉย ๆ

หนึ่งมองตามอีกฝ่ายไปนัยน์ตาก้าง นึกน้อยใจความใจดำของเพื่อนใหม่จนกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่อีกครั้ง คนเราไม่น่าจะใจดำกันถึงขนาดนี้ เพราะหนึ่งก็ไม่ได้รับกวนอะไร เพียงแต่แค่พูดด้วยเท่านั้นเอง

คืนแรกของการออกจากบ้านมาอยู่หอพักเป็นประสบการณ์อันเลวร้ายเหลือทนจริง ๆ หนึ่งน่าจะรู้แต่แรกแล้วว่าทนอยู่ไม่ได้ เมื่อสอบติดที่ที่คุณแม่ก็บอกแล้วว่าหนึ่งน่าจะสละสิทธิ์ ไปกวดวิชาเสียอีกปีแล้วค่อยสอบเข้ามหาวิทยาลัยใหม่ปีหน้า หนึ่งเองเป็นคนบอกว่าแทนที่จะไปกวดวิชา ก็เรียนไปเรื่อย ๆ หนึ่งปีแล้วค่อยไปสอบเข้าที่อื่น มีผลเท่ากัน เพราะไหน ๆ ก็สอบติดแล้ว

ไฟก็ดับ ข้าวก็ยังไม่ได้กิน หนึ่งยังไม่รู้เลยว่าจะผ่านพ้นคืนนี้ไปได้อย่างไร

โจมอาบน้ำแล้วตั้งแต่ก่อนค่ำเพราะไม่อยากซักซำรอต่อคิวเพื่อน ดังนั้นเมื่อไฟดับ เขาจึงไม่เดือดร้อน แต่ก็ยังไม่หิวด้วย ตอนนั้นนั่งครึ่งนอนครึ่งอยู่บนเตียง กำลังลูบคลำขลุ่ยเฟลินอยู่คนเดียว

ส่วนป้อหิวจัดมาตั้งแต่เย็น ตอนนั้นเลยงดกระทะไฟฟ้าขึ้นมาผัดข้าวกับแฮมกินแก้หิว ข้าวหุงทิ้งไว้แล้วตั้งแต่บ่าย ส่วนแฮมก็เอาติดมาด้วย

สองท่อ ขาดแต่ผักเพราะไม่มีตู้เย็นจะแช่ผักเอาไว้ให้สด ป๊อแก้ตัวด้วยการอธิบายว่า

“ไม่เป็นไร พอกลับบ้านตอนนีกเอนด์ทูกจะกินเจซักสองมื้อ ร่างกายจะได้ไม่ขาดผัก ไม่งั้นอ้วนตายหา”

“ตอนนี่มีงมมนี้ละ” โจมประชด

เขากินข้าวไม่เป็นเวลา มือเย็นบางทีก็กินตอนสองทุ่มเพราะว่าอยู่ติดจะได้ไม่หิวก่อนนอน ดังนั้นการมาอยู่หอพักจึงไม่ใช่เรื่องเดือดร้อนสำหรับโจม

ป๊อกินข้าวยังไม่ทันอิ่มดี ไฟก็ดับพริบ

“ตายหา” ป๊อร้อง ถือซ้อนค้างอยู่ในมือ “กูยังไม่ได้ล้างกระทะเลย ทำไงดี มีดๆ งี้ล้างผิดล้างถูก”

เสียงไววายดังลั่นมาจากห้องอาบน้ำ โจมเอียงหูฟังอยู่พอจับเสียงได้กับบอกว่า

“น้ำหยุดไหล สงสัยพอไฟดับปั้มน้ำมันไม่ทำงาน น้ำเลยหยุด” เขาลุกขึ้นจากเตียง สายตาชินกับความมืดแล้วจึงเดินไปเปิดประตูได้อย่างไม่ผิดพลาด “ไฟดับนานหรือเปล่าละ”

อาจารย์ผู้ควบคุมห้องพักทางด้านนี้เปิดประตูพรวดพราดออกมาเหมือนกัน โจมจำได้ว่าเป็นคนเดียวกับที่พาพวกเขาส่งตามห้องต่างๆ นั้นเอง ทำทางอาจารย์ใจดี แม้ว่าใจร้อนดูลูกลี้ลู่กลนอนอยู่สักหน่อยเวลาพูด

“ไม่เป็นไร ไม่เป็นไร ไฟอาจจะดับเดี๋ยวเดียว” อาจารย์ว่าพลางฉายไฟวิ่งลงบันไดไปพลาง “ฉันจะไปดูเขาแก้ไฟกันก่อน พวกเธอจะลงไปโรงอาหารก่อนก็ได้”

โจมเดินไปชะโงกมองที่หน้าต่าง เขาคำได้ว่าเมื่อตอนหัวค่ำเขามองเห็นแสงไฟริบหรี่จากบ้านชาวบ้านซึ่งอยู่นอกมหาวิทยาลัยออกไป แต่ว่าบัดนี้มองออกไปในความมืดมิดสุดสายตา ใต้ท้องฟ้าซึ่งมีเงาขาววรางๆ ของเมฆลอยลิวตามลมแรง เขามองไม่เห็นแสงไฟแม้เท่าแสงหิ่งห้อย

ประตูห้องพักอีกห้องหนึ่งค่อยๆ เปิดออกซ้าๆ แล้วร่างพวงพีของ

คุณมหาบุญโปรยก็เคลื่อนออกมาถามว่า

“ไฟดับหรือ”

“ครับ” โจมรีบตอบ “สงสัยจะดับทั้งเมือง ผมมองออกไปไม่เห็นอะไรเลย”

“เมืองนี้ไฟดับบ่อย” คุณมหาตอบอย่างไม่เดือดร้อนแม้แต่หน้าผ่น “หน้าผ่นแล้วดับเกือบทุกคืน ผ่นตกก็ดับ ผ่นไม่ตกก็ดับ”

“ดับที่นานไหมครับ”

ป้อโพล่น้ำออกจากห้องมาถาม แล้วรีบปิดประตูเพื่อไม่ให้กลิ่นข้าวผัด แหวนจากกระทะที่ยังไม่ได้ล้างกระจายออกมา

“ไม่นาน” คุณมหาบุญโปรยตอบเสียงเนิบ ๆ เย็น ๆ ตามเคย “บางทีตอนเช้าไฟก็มาแล้ว ไม่ค่อยจะข้ามคืนข้ามวัน”

“ฉิบหาย” ป้อร้องแล้วลดเสียงลงในลำคอทันท้วงที ถอยกลับเข้าไปบนอุบิบบ “กระทะกวนนี่เอง”

กลิ่นน้ำหอมไซยออกจากห้องน้ำเมื่อทักฎุมิก้าวออกมา เปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เอี่ยมสะอาด ถึงกระนั้นก็ไม่วายบนพื้มพำ

“ยังไม่ทันหิวผม...ไฟเสือกดับพอดี”

โจมเห็นทักฎุมิตั้งแต่ขึ้นมานบหอพักแล้ว ที่แรกก็นึกว่าพระเอกหนึ่งเข้ามาถ่ายหนังวัยรุ่นในหอพักนี้หรือไงกันแน่ พอรู้ว่าเป็นนักศึกษาด้วยกันก็โล่งใจไปข้อหนึ่งว่าไม่ใช่รูมเมตของเขา

อาจารย์กระหืดกระหอบขึ้นบันไดมาอีก ฉายไฟฉายเปะปะไปมา

“พวกเธอ จันทอสาสมัครไปหิ้วน้ำหน่อย คนงานเรามีหีบมือเดียว ตักกันไม่ทัน”

แล้วอาจารย์ก็ทำจมูกพุดพิด

“เอ๊ะ กลิ่นอะไร”

กลิ่นข้าวผัดเหม็นนั่นแหละมันกระจายออกมาได้ โจมรีบชิงตอบก่อนว่า

“กลิ่นน้ำหอมของทักฎุมิมั้งครับ”

“อี ใส่ น้ำหอมด้วยละอะ” อาจารย์หนุ่มฉายไฟไปที่หน้าของนักศึกษา
“กลิ่นพิกล เปรี้ยวๆ คาวๆ เหมือนกลิ่นอาหาร”

หัตถุมิทำหน้าที่พิกล ยกแขนขึ้นมาดมๆ ตรงแขนเสื้อ

“อาจารย์ครับ น้ำหอมผมไวลด์คันทรี่ของเอวอนส่งตรงมาจากอเมริกา
นะครับ กรุงเทพฯยังไม่ขายเลยครับ ไม่เชื่ออาจารย์ลองดมสิครับ”

“เอ สงสัยกลิ่นจากโรงอาหารมั้งถ้างั้น” อาจารย์ชักไล่เล “ลมมันคง
พัดขึ้นมาถึงชั้นบน...เฮ้ย อย่ามัวพูด พวกผู้หญิงอาคารโน้นนะร้องกันระงม
ไปหมดแล้ว น้ำไม่มีอาบ พวกเราไปช่วยหิ้วถังน้ำขึ้นไปให้เขาอาบกันหน่อย
แล้วบอกก่อนนะ อย่าซิกแซ็กเป็นอันขาด หิ้วขึ้นไปแล้วกลับลงมาทันที ฉัน
จะคอยเช็คจำนวนพวกเธอ”

คนงานสี่อยู่ไม่กี่คน ส่วนใหญ่ก็คือพนักงานขับรถและคนสวน ส่วนพวก
ในโรงครัวเกือบทั้งหมดเป็นผู้หญิง บางคนก็มาทำงานเข้าไปเย็นกลับ บางคน
ก็มาอยู่ประจำ อาศัยนอนกันชั่วคราวในเรือนแถวไม้เล็กๆ ริมรั้วใกล้กับ
หอพัก

เมื่อโหมกับเพื่อนๆ ลงไปข้างล่าง พวกคนงานกำลังช่วยกันตักน้ำจาก
บ่อซีเมนต์ซึ่งขังน้ำจากเครื่องสูบน้ำเอาไว้ อาจารย์หลายคนช่วยกันหาถังน้ำเท่าที่
หาได้จากโรงอาหารมาช่วยกันหิ้วขึ้นไปบนหอพัก ตะเกียงน้ำมันจุดสว่างไว้
อยู่แถวนั้นหลายดวง

อาจารย์แม่บ้านร้องถามอาจารย์ชายว่า

“อ้าว คุณพอตี พานักศึกษาชายลงมาทำไม ทางอาคารคุณจะเอาน้ำ
ก็รอก่อนได้ไหม ส่งให้พวกผู้หญิงเขาก่อน”

อาจารย์ของโหมชื่ออาจารย์พอตี ฟังชื่อเสียงเรียงนามก็ทำให้ใจชื้นขึ้น
บ้างว่าคงไม่ก่อความหนักใจให้พวกเขามากนัก

ส่วนอาจารย์แม่บ้านนั้นตรงกันข้าม ถ้าน้ำหนักตัวของอาจารย์ได้สัดส่วน
กับความน่าหนักใจละก็ โหมคิดว่าพวกเขาคงอึดอัดตายภายใน
ห้านาที ลักษณะของอาจารย์ที่เขาเห็นในแสงตะเกียงทำให้นึกถึงครูดุๆ สมัย

เขาเรียนอยู่ชั้นมัธยม ครูแบบนี้มีเหมือนกันทุกหนทุกแห่งราวกับผลิตผลจากแม่พิมพ์เดียวกันนั่นแหละ นักพอๆ กับเจ้าบ๊อ แก่พอๆ กับป้าเขา แล้วที่ขาดไม่ได้คือแว่นตารอบทองบนตั่งจมูก กับน้ำเสียงพูดที่ก็ได้ยินไปหลายกิโลเมตร

ถ้าหากवादละก็ สร้างความลั่นสะเทือนได้พอๆ กับฟ้าผ่าลงมาข้างตัว

“เปล่าครับ อาจารย์ทองถวิล” อาจารย์พอดีตอบด้วยเสียงนอบน้อม “คือคนงานนี่ไม่กี่คน ผมเอานักศึกษาชายมาหิ้วถังน้ำให้ด้วยครับ”

“ฮ้าย” อาจารย์ทองถวิลร้องเสียงหลง โจมพิงคล้ายเสียงคำราม “เอาเด็กผู้ชายขึ้นไปบนหอพักเด็กผู้หญิงได้ยังไง ไฟดับมืด”

“ก็มันจำเป็นนี่ครับ น้ำไม่มีอาบยังไม่เท่าไร นี่จะชักโครกก็ไม่ได้ ล้างมือล้างหน้าก็ไม่ได้ กว่าจะให้คนงานขึ้นขึ้นไปได้ครบทุกห้องพอดีเข้า”

“ฉันเคยออกคำสั่งเด็ดขาดไม่ให้เด็กผู้ชายขึ้นไปบนหอพักผู้หญิงนะคุณ”

“โธ่ อาจารย์ครับ” อาจารย์พอดีชักรู้สึกไม่พอดีขึ้นมาราวไร “คนงานเขาก็ผู้ชายนะครับ ผมว่าเราอยู่ด้วยกันไม่กี่คนแค่นี้ มีอะไรก็ช่วยกันคนละไม้ละมือ...แต่...ไม่เอาก็อย่าเอา เด็กผู้ชายมันจะได้ไม่เหนียว”

อาจารย์ตอบว่าโจมตีเป็นสัญญาณให้ล่าถอยกลับไปขึ้นหอพัก ตอนนั้นเอง จอมยุทธ์หญิงทางอาคารโน้นก็เสียงอ่อนลง

“เปล่า ฉันไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น เพียงแต่...” เธอกัดริมฝีปากอย่างยุ่งยากใจ แล้วสารภาพว่า “ใครจะไปนึกว่าไฟดับคืนแรก แหม เด็กก็ยังไม่วักกันว่าใครเป็นใคร แล้วถ้าเด็กผู้ชายขึ้นไป...ใครจะรับผิดชอบ”

ป้อซยับเท้าไปมาอย่างเมื่อยขาเต็มแก่ เพราะรอฟังอยู่นานแล้ว อีกอย่างก็กระวนกระวายคิดถึงกระทะไฟฟ้าซึ่งยังไม่ได้ล้างจนแล้วจนรอด

“อาจารย์ก็คอยนับจำนวนอยู่ที่บันไดซีครับ พวกผมหิ้วถังน้ำขึ้นชั้นสามไปก็หมดแรงแล้ว ไม่มีแรงไปล้้าผู้หญิงหรอกครับ”

อาจารย์ทองถวิลตาเขียวปิด จมโถมรู้สึกเหมือนเห็นแสงเรืองๆ ออกมาจากแว่น

“นี่เธอ นายคนนี้นะ ปากดินกันนะ ไม่ต้องขึ้นไปแล้ว”

“ไม่ขึ้นก็ไม่ขึ้นครับ” บ๊อบบี้

อาจารย์ทองถวิลเหลียวดูคนงาน ชักถามจำนวนถึงน้ำที่จะต้องหิ้วขึ้นไป แล้วใช้สมองบวกลบคูณหารว่าต้องใช้เวลานานกว่าจะเสร็จ อีกอย่างตอนนี้ก็ถึงเวลาอาหาร นักศึกษาหญิงทยอยกันลงมาจากหอพักแล้วเพื่อรอกินข้าว คนงานในครัวต้องผละจากบ่อน้ำไปจัดจานชามเสิร์ฟอาหารทำให้แรงงานน้อยลงไปอีก

อาจารย์ก็เลยตัดสินใจว่า

“เอายังงี้ ฉันไม่เคยผิดกฎ ฉันจะเรียกเด็กผู้หญิงลงมาจากหอพัก ให้หมดก่อนแล้วพวกนักศึกษาชายค่อยหิ้วถังน้ำขึ้นไป ตกกลางคืนนี้ไหม คุณพอดี”

“ครับ ครับ” อาจารย์พอดีรับคำอย่างอ่อนน้อมใจ “แล้วอาจารย์จะบอกเด็ก ๆ ยังไงล่ะครับ ไมโครโฟนก็ใช้ไม่ได้แล้ว ไฟไม่มี”

“อ้อ ไม่เป็นไร ฉันตะโกนบอกหน้าตึกได้”

อาจารย์ขยับไฟฉายให้แน่นด้วยท่าทางทะมัดทะแมง แล้วเดินฉับ ๆ ตรงไปยังลานปูนใต้อาคาร ฉายไฟขึ้นไปเป็นลำ แกว่งวูบวับไปมาเรียกความสนใจแล้วตะโกนก้อง ได้ยินถึงปากทางออกสู่ถนนใหญ่ว่า

“นักศึกษาทั้งหลาย ฟังทางนี้...”

“เอากะแมะซี” โจมกระซิบกับบ๊อบบี้ “หลงมาเข้าโรงเรียนประจำหรือเปล่า วะนี่”

อาจารย์พอดีคงได้ยิน จึงกระแอมกระไอไปมาแต่ไม่ห้ามปรามมากกว่านั้น โจมเดาว่าอาจารย์อื่น ๆ ก็คงเห็นด้วยกับความคิดทำนองนี้เหมือนกันนะแหละ

ครูเดียวนักศึกษาหญิงซึ่งเหลืออยู่บนตึกก็คลำทางกันลงมาหมด แล้วถูกต้อนเข้าไปในโรงอาหารซึ่งจุดเทียนปักเอาไว้เป็นระยะตามโต๊ะยาว ส่วนนักศึกษาชายก็ถูกต้อนเรียงแถวไปหิ้วถังน้ำคนละใบ แยกย้ายกันขึ้นบันไดไปเทน้ำใส่ห้องน้ำให้พวกผู้หญิง

“นายคนนั้นนะ ปากดีนัก” อาจารย์ทองถวิลมีความจำแม่นยำ ตีต

ตริ่งแน่นยิ่งกว่าหมอนปักเข็ม “หิ้วขึ้นไปสองใบ เพื่อจะช่วยให้หุบปากได้มั่ง”

ป้อน้ำมอม

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะพูดเลยครับ อาจารย์”

“ขนาดไม่ได้ตั้งใจล่ะ เลยให้สองใบ ไม่งั้นฉันจะให้เธอคาบขึ้นไปอีกใบด้วยซ้ำ” อาจารย์ตอบอย่างไม่สะท้านสะเทือน “จะเอาสามใบไปไหม ถังน้ำนะ”

“ครับ ครับ สองใบครับ” ป้อน้ำถึงน้ำจากคนงาน แล้วหิ้วสะเปะสะปะ ขึ้นบันไดตามหลังโจมไป คะเนว่าทางตัวแล้วก็อุบอปป “ดูฉิบหาย เตี้ยวกู สไตร์กชะให้เช็ด”

“อย่าเลยมึง เตี้ยวโดนผูกคออีกใบ”

โจมหิ้วน้ำขึ้นบันไดไปจนถึงชั้นที่พวกผู้หญิงเขาอยู่กัน มองดูการ ออกแบบแล้วคล้ายๆ กับหอพักของพวกผู้ชายก็เลยเดาได้ว่าห้องน้ำอยู่ตรงไหน แต่ก็ยังไม่แน่ใจนัก พอติดกับเด็กสาวสองคนเปิดประตูห้องออกมา คนหนึ่ง โอบเอวพุงอีกคนหนึ่งไว้

“ห้องน้ำอยู่ตรงโน้นใช่ไหมครับ” โจมรีบถามก่อนพวกผู้หญิงประสาธ อ่อนจะหวัดว้ายขึ้นมาให้เขาประสาธเสีย “ผมหิ้วถังน้ำขึ้นมาเทให้ครับ”

เด็กสาวคนหนึ่งสูงกว่าอีกคน แสงสว่างจากหน้าต่างบานยาวจรดพื้น เป็นสีขาววาวๆ ส่องให้เห็นผมยาวสลวยและดวงหน้าใสววล แม้ไม่ชัดนักโจม ก็จำได้ว่าเคยเห็นเธอยืนอยู่ข้างรถยนต์ที่มาส่งหน้าหอพัก แต่เธอคงจำเขา ไม่ได้

เธอคงนึกว่าเขาเป็นคนงานแน่ๆ เธอชี้มือให้พร้อมกับบอกว่า

“อยู่ตรงโน้นจ๊ะ”

แล้วก็บอกเพื่อนอย่างไม่สนใจโจมอีกว่า

“ลงไปข้างล่างกันเถอะ คนอื่นๆ เขาลงไปกันหมดแล้ว เราอยู่นอยู่บนนี้ ก็เกะกะพวกคนงานเขาเปล่าๆ”

นั่นไง คุ้นๆ แล้ว...โจมร้องในใจ...พุงกุ่มนซ้ำเหมายังงี้ พวกผู้หญิง คำถึงนึกว่ากูเป็นคนงาน นี่ถ้าหล่ออย่างไอ้เจ้ารูมเมตมทานุญไปรยละก็...

โคมเทน้ำจากถังลงไปในถังพลาสติกใหญ่ พรวดเดียวหมดถัง น้ำกระฉอกหกจากถังเล็ก ทำให้คนก้าวตามเข้ามาออกปากว่า

“ห้องน้ำจะไปหมด ระวังลื่นนะไว้ย”

ไอ้รูปหล่อหุ่นเทระเบิดคนนั้นเอง เจ้าตัวไม่ยกเทเอง กลับส่งถังน้ำให้โคมแล้วก็พรวดพราดออกไปเหมือนไฟลนกัน โคมชักฉุน แต่ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เลยจำต้องหิ้วถังน้ำทั้งสองถังกลับลงไปด้วยความหวังว่าคงไม่ต้องหิ้วขึ้นมาอีก

ตามลงไปทันกันที่เชิงบันได หน้อยแน่ะ ตะเกียงน้ำมันจุดทิ้งเอาไว้ดวงหนึ่งสาดแสงมัว ๆ กระทบร่างหล่อจัดกำลังปั่นขนมจีบอยู่พอดี เสียงหล่อปรับชะทุ่มเป็นเสียงเบส พูดว่า

“ผมก็เหมือนกันชะ พอไฟดับนึกห่วงพวกผู้หญิงว่าคงตกใจ ไม่เคยชินไฟไหม้ชะ ไม่ต้องกลัวนะชะ ยังไงพวกเราก็คู่กันอยู่ใกล้ๆ...”

กูจะอ้วก โคมนึกหมั่นไส้ขึ้นมาเต็มแก่ หน้อยแน่ะ วิ่งตามผู้หญิงลงมานี่เอง ขนาดถงถึงทั้งมันหมด

โคมก็เลยเลือกถังน้ำเปล่าๆ พรวดเข้าไปซัดจังหะ

“เฮ้ย นี่ ไปตักอีกถังเร็วๆ เข้า อาจารย์รอ”

ผู้หญิงสองคนเหลียวมองเขาอย่างฉงน เด็กสาวตัวเล็กนัยน์ตาบวมซ้ำ ขยับถอยห่างออกไปอย่างไม่ชอบใจ และไม่ไว้ใจราวกับกลัวว่าโคมจะบุกเข้าไปลวนลาม ส่วนเด็กสาวร่างสูงผอมยาวสยายเป็นมันเลื่อมในแสงตะเกียงเพียงแต่มองอย่างแปลกใจ

เธอถามทัดภูมิว่า

“คุณอาสามาช่วยคนงานหรือคะ”

ทัดภูมิยิ้มอย่างเก๋เห็นฟันขาวเป็นเงาเรียบ

“เวลาลำบาก พวกเราก็ต้องช่วยกันทุกคนละครับ ไม่เลือกว่าใครเป็นใคร”

คนงานคนหนึ่งหิ้วถังน้ำทั้งสองมือเดินเกร็งข้อขึ้นบันไดไป พอผ่านโคมก็บอกอย่างสุภาพว่า

“ขอโทษนะครับ คุณ”

โจมรีบหลีกทางให้ มองหน้าเด็กสาวทั้งสองคนนั้นแล้วไม่อยากจะพูดอะไรด้วยอีก ใครมันจะจับใครก็ช่างหัวมันเถอะ ไม่เกี่ยวกับเขา

เขาหัวถึงเปล่าออกไปข้างนอก เห็นคนงานยังคงซุ่มซ่อนช่วยกันตักน้ำอยู่ก็เลยอดไม่ได้ เข้าไปช่วยอีกเที่ยวหนึ่ง คราวนี้สายตาสินกับทางแล้ว เขาจึงขึ้นบันไดกลับไปในห้องน้ำชั้นบนโดยไม่พลาด เขาไม่เห็นเด็กสาวทั้งสองอีก คงจะไปรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ในโรงอาหารแล้ว

เขาไม่เห็นหัตถ์ภูมิอีกเหมือนกัน

โต๊ะอาหารเป็นโต๊ะยาว ขนาบด้วยม้านั่งยาวเช่นเดียวกันตามแบบโรงอาหารในโรงเรียนทั่วไป แต่ว่าจานซามที่จัดมานั้นเหมือนกันหมด เช่นเดียวกับแก้วน้ำและช้อนส้อม ทุกอย่างจัดวางอย่างมีระเบียบราวกับการจัดจานอาหารในโรงแรมระดับห้าดาว

คนงานถูกฝึกมาให้แบกถาดอาหาร และเข้าลิฟท์พาอาหารตลอดจนเติมน้ำในแก้วอย่างถูกต้องตามแบบแผน ราวกับบริการตามโรงแรมชั้นหนึ่งไม่มีผิดเพี้ยน จะว่าไปมันก็เป็นภาพที่ให้ความประทับใจแก่โจมและเพื่อนๆ อีกหลายคนอย่างยากจะลืม เมื่อมองดูโรงอาหารชั่วคราวซึ่งดัดแปลงมาจากโรงรถพื้นเพปูน ถมไฟก็ดับ มีเทียนไขบ้าง ตะเกียงบ้างวางอยู่ตามโต๊ะยาว แต่อาหารการกินนั้นจัดมาอย่างมีแบบแผนสมกับทำนองอิการบตีเป็นนักเรียนเก่าอังกฤษ และมุ่งหวังจะสร้างคุณภาพให้ชีวิตนักศึกษาไม่เฉพาะทางด้านวิชาความรู้ หากรวมไปทั้งการกินการอยู่ด้วย

โจมนั่งรวมกับพวกผู้ชาย ส่วนพวกผู้หญิงนั่งห่างออกไปอีกซีกหนึ่งของโรงอาหาร มีโต๊ะสำหรับอาจารย์โต๊ะหนึ่งโดยเฉพาะ

“หิวไหมวะ กูซีแย” ป้อเอาข้อคอกกระทุ้งสี่ข้างโจม “โดนหัวกระป๋องน้ำชะแทนมื่อย่อยละเอียดหมดเลยกู จานแรกหมดแล้ว เค้ามีให้เติมมั้ย”

“คงมีมั้ง” โจมเองก็หิวเหมือนกัน กินจานเดียวไม่พอแน่ เหลียวซ้ายแลขวา ก็ไปสับแว่นวาวของอาจารย์ทองถวิลเข้า ทำให้ต้องค่อยๆ หลบตา

หันกลับมานั่งตัวแข็งตามเดิม

เด็กสาวคนหนึ่งยกมือขึ้น โจมเองก็ไม่รู้ว่ายกทำไม จนกระทั่งเห็น
คนงานเข้าไปเติมอาหารให้ถึงเข้าใจ

“อ้อ ยกมือขึ้นนะเอง นี่กว่าจะต้องลุกไปขอข้าวแม่ครัวเองซะแล้ว”
โจมบอกป้ออย่างขันๆ แล้วยกมือขึ้นบ้าง

คราวนี้ทั้งโต๊ะยกมือกันพรีพรีบ เพราะต่างคนต่างก็หิวน้ำขึ้นหอยพัก
ไปจนหมดแรงพอๆ กัน ป้อกินไปบ่นไป

“จืดๆ มีแต่น้ำปลาพริก...ไอ้ท่า ไม่อร่อยเลย สู้ๆทำเองก็ไม่ได้”

“ไม่อร่อยอะไร” โจมอดซัดคอไม่ได้ “แตกเข้าไปตั้งสามจาน ขนาด
ไม่อร่อย”

กินอาหารเสร็จแล้วไม่ต้องเก็บจาน ต่างคนต่างลุกกลับไปหอพักของ
ตนเอง ไฟฟ้ายังไม่มီးแว่วว่าจะคืนกลับมาจนแล้วจนรอด

โจมเดินออกมานอกโรงอาหาร ก่อนจะเลี้ยวไปทางหอพักนักศึกษาชาย
เด็กสาวร่างสูงผอมยาวสยายเต็มบ่าก็เดินมาพอดี ต่างคนต่างชะงัก โจมหยุด
หลีกทางให้

“ขอบคุณค่ะ” เธอพูดอย่างสุภาพ

“ขอบคุณเรื่องอะไรอะ” โจมสงสัยว่ากะอีแค่หยุดให้ก็ต้องขอบอก
ขอบใจกันด้วยหรือ เพื่อคนที่เขาพูดกันแบบนี้จะได้จำไปขอใจคนอื่นบ้าง

“เรื่องตักน้ำขึ้นไปให้ค่ะ ถ้าไม่มีน้ำ พวกเราคงลำบากกันมาก”

โจมอ้าปากจะตอบ แต่ก็รู้สึกละลังงานได้ชั่วเป็นพิเศษในคืนนี้ คน
ที่ตอบแทรกเข้ามาแทนกลับเป็นคนที่ไม่เคยมาที่หลังแต่ตะครุบคำขอบใจไปกิน
เสียหน้าตาเฉย

“ผมบอกแล้วไงว่าเป็นเพื่อนกันต้องช่วยกัน เดินลำบากไหมหะ ผม
ไปส่งให้ที่บ้านไต่แล้วกันนะ”

จบกัน โจมได้แต่ยืนมองคนทั้งสองเดินไปด้วยกัน ยิ้มแยมหัวร่อ
ต่อกระซิกกันเป็นอย่างดี มารู้ตัวเมื่อป้อเข้ามายืนตบขา

“มอคอปอดอเสียแล้วสิมึง อยู่ไปไม่เกินเจ็ดวัน กูว่าไอ้หัดมันแตก

เรียนบุรุษ

“ช่างมันเถอะวะ” โจมปลอบใจตัวเอง “การมาเป็นต่อ รูปหล่อเป็นรอง”

“ฮึ” บิ๋อทำเสียงซันๆ แกมเยาะในลำคอ “เออจี้ มึงกะกูก็ไม่มีทั้งการมทั้งรูปหล่อ กลับไปคิดกันดีกว่าว่าจะเอากระหะลงมาล้างยังงี้ดีอาจารย์ยังจะไม่เห็น”

โจมอดหัวเราะไม่ได้ ขณะเดินกอดคอกันฝ่าความมืดกลับขึ้นไปบนตึก

“ถ้าอาจารย์แกลเห็น รับรองมึงต้องโดนหัวถึงน้ำสองถัง แถมคาบกระหะอีกใบ ส่งส่วยน้ำอีกเจ็ดวันแหงๆ เลยมึง”

อากาศในห้องนับว่าอบอ้าวเอากการ เพราะคืนนั้นฟ้ามืดเต็มไปด้วยเมฆฝน ลมไม่กระดิกเลย ไฟก็ยังดับอยู่เช่นเดิม บรรยากาศในห้องพักของฝ่ายหญิง เต็มไปด้วยความเงียบเหงา

หนึ่งเดินร้องไห้กลับเข้าไปในห้องแล้วหลังจากนั่งซึมอยู่ในห้องของครีม เกือบชั่วโมง ถ้าหากทำได้ หนึ่งจะไปโทรศัพท์ทางไกลบอกให้แม่นั่งรถจากกรุงเทพฯ มารับกลับบ้านตั้งแต่คืนนี้ก็ได้

“โทร.ทางไกลต้องไปโทร.ที่องค์การโทรศัพท์” อ้อมบอกอย่างคนรู้ดี เพราะบ้านเกิดของอ้อมก็คล้ายๆ กับเมืองนี้ “แต่เราไม่รู้ว่าจะองค์การโทรศัพท์ของที่นี่ตั้งอยู่ตรงไหน ทนไปจนเช้าได้มัย”

“ก็ต้องได้ละนะ” คริมว่า “ถ้าไม่แสดงความเข้มแข็งเข้าไว้ หนึ่งอาจจะอาการแย่งอีก “แค่ไฟดับ นี่กว่าเราออกค่ายกันก็แล้วกัน”

“นี่ก็ออกแล้ว” อ้อมเสนออย่างหวังดี “เล่าเรื่องผีกันดีกว่านะ...นะ”

“ไม่เอา” หนึ่งร้อง “หนึ่งกลัว”

“หลอกกันให้สมองซาไปเลยใจ” อ้อมยังไม่ละความตั้งใจดี “จะได้เลิกกลัว เพื่อนๆ เราเค้าชอบทำกันยังงี้แหละ ตอนเราไปอยู่กับพ่อในป่า เล่าเรื่องผีกันสนุกเชียว พวกพี่ๆ ป่าไม้เค้ามีเรื่องผีเยอะเยอะ ผีโป่งค้าง ผีกระติง เสือสมิง นางไม้ ตะเข้ตะโขงสารพัดชนิด ฟังกันจนเช้าลึมนอน

ไปเลย มันจริงๆ”

หนึ่งเลยเดินร้องไห้กลับไปห้องของตน เพราะใจไม่กล้าพอจะฟังเรื่องราวพิสดารของอ้อมได้แม้แต่ตอนเริ่มต้น อ้อมก็ไม่ย่อท้อ เปิดประตูออกไปเที่ยวหาเพื่อนในห้องใกล้เคียง ชวนกันมาฟังเรื่องผีแก้เหงา

ห้องนั้นเลยกลายเป็นห้องชุมนุมย่อยๆ เพราะคนอื่นไม่รู้จะทำอะไรดี ก็เลยตามมาฟังเรื่องผี ต่างคนต่างซุดเอาขึ้นมาหลอกกันเป็นที่ครื้นเครง รอว่าเมื่อไรไฟฟ้าจะมาจะได้แยกย้ายกันกลับไปนอน

จนเกือบเที่ยงคืน ไฟฟ้าก็ยังไม่มา

“ยอมแพ้ เล่าจนคอแห้งแล้ว” อ้อมปิดท้ายรายการ

การชุมนุมเลยสลายตัว เหลือแต่เจ้าของห้องทั้งสองคนมองหน้ากันตาปริบๆ เพราะว่าเรื่องผีเมื่อเล่ากันต่อหน้าคนเยอะเยอะมันก็สนุกครื้นเครงดี แต่พอเหลือสองคนในห้องมีแต่เสียงใบไม้กระทบกันเสกสากนอกหน้าต่าง แม้แต่จะมองออกไปคริมก็ไม่อยากมองเสียแล้ว

กลัวจะไปเจอขนัยน์ตากลวงโป๊ หัวกะโหลกขาวส่ายยิงฟันต้อนรับอยู่

คริมชอบตื่นนอนร้อนๆ ก่อนนอน แต่ไม่มีไฟฟ้าก็ไม่มีน้ำร้อน จะลงไปขอในครัวก็ไม่ได้เพราะเขาคงปิดโรงอาหารกลับไปนอนกันหมดแล้ว อีกอย่างลงไปเดินงุ่มง่ามอยู่คนเดียวในตอนดึกแบบนี้คงไม่เข้าที่ เธอได้แต่นอนกระสับกระส่าย ร้อนก็ร้อน ตากี่สว่างโพล่ง

“นอนไม่หลับ” เธอได้แต่บ่นอุบอิบ “ไม่คลุมโปงก็กลัวผี”

อ้อมถีบผ้าห่มออกจากตัว แสดงความกล้าหาญเป็นผู้นำเอาไว้ก่อน

“ร้อนจะตายซัก ไม่ห่มมันละวะ จะหลอกก็หลอก”

“ไม่เอาน่า อ้อมไปทำทำไม เราเพิ่งเข้ามาอยู่คืนแรก”

“ตึกใหม่นี่วะ” อ้อมยังคงอาหาญ “จะมีผีได้ยังไง เป็นบ้านเก่าๆ ก็ไปอย่าง”

“ตึกใหม่ แต่ที่ดินตรงนี้เก่านะอ้อม” คริมเตือนสติ ดึงผ้าขึ้นมาคลุมถึงคอทั้งที่ร้อนแสนร้อน “จำบ้านผีสิงที่เราไปเจอไม่ได้เหรอ”

เจอเหตุผลอย่างนี้คนเก่งอย่างอ้อมก็ชักหวั่นไหว จริงแฮะ ตึกใหม่ก็จริง แต่บริเวณนี้เก่าแก่มากอยู่มาเป็นร้อยปีแล้วละมัง อาจจะมีคนตายมาแล้วมากมายนับไม่ถ้วน อย่างน้อยถึงไม่ตายด้วยสาเหตุอื่นก็คงแก่ตายตามธรรมชาติ แล้วเรื่องผีในป่าที่เล่ากันไปหยกๆ มีอยู่เรื่องหนึ่งพูดถึงชาวป่าซึ่งตายไป แล้วหวนที่ไม่ยอมไปผุดไปเกิดเสียด้วยซี วันร้ายคืนร้ายก็มาปรากฏตัวให้เห็นในกระท่อมรกเรือไปด้วยหยากไยเฒ่ามดและหนูาคาท่วมทึบ

แถวนี้จะมีหรือเปล่าไม่รู้ ที่ดินตรงนี้ยังเก่าแก่อยู่นาน

นึกไปนึกมา อ้อมก็ตั้งใจถีบผ้าห่มห่างตัวออกไปอีก พุดเสียงเฉียบขาด

“ที่ดินตรงไหนๆ มันก็เก่าทั้งนั้นแหละ ก็มีมาตั้งแต่โลกเกิดแล้วนี่นา กลัวไปก็...เท่านั้นแหละ ที่ไหนๆ ก็ต้องมีคนตาย หรือก่อนหน้านี้มีคนก็ยังมี ไดโนเสาร์ตาย ไม่กลัวโวย”

คนกลัวนอนห่มผ้าเจิบกริบ ไม่กล้าพูดมากกว่านั้น ส่วนคนไม่กลัวตั้งใจไม่ยอมห่มผ้าห่ม แต่ก็หลับตาปีจันกระทั่งง่วงหนักเข้าก็หลับไปเองทั้งสองคน

เสียงกุกกักในห้องใกล้เคียงค่อย ๆ เจิบกันไปทีละห้องสองห้องในหอพักนักศึกษาชาย

ก่อนหน้านี้มีเสียงร้องตะโกนเพลงปลอบใจตัวเองโหวกเหวก เสียงเดินเข้าเดินออก เปิดปิดประตูปังปัง เสียงย่าโครมๆ เสียงตะโกนด่าไฟฟ้าซึ่งไม่ยอมมาลัทธิ แต่พอดึกมากเข้าเสียงเหล่านี้ก็ค่อยๆ เจิบลงไป เหลือเพียงเสียงกุกกักนิดๆ หน่อยๆ ของคนที่ห่อถอยแล้วเข้านอนกัน หลังเที่ยงคืนก็กลายเป็นความเจิบสนิท

ป้อค่อยๆ ลุกจากเตียง หัวกระทะคู่วิวตนอกนอกประตูไปด้วยการเปิดแง้มอย่างระมัดระวังไม่ให้มีเสียง โจมผุดลุกขึ้นนั่งบนเตียง

“จะไปไหน”

“ไอ้ท่า นึกว่าหลับแล้ว เจียบๆ” ป้อหันมาขมวดคิ้ว อธิบายว่า “กูจะเอากะทะไปล้างก่อน”

“ล้างที่ไหน ในห้องน้ำมีแต่น้ำกันถึงนิดเดียว”

“ลงไปข้างล่างว๊วย ไปล้างข้างบ่อ มึงเจียบเหอะ เตี่ยวอาจารย์ได้ยินกูโดนชิว”

ป้อค่อยๆ ย่องลงบันไดลงไปทีละชั้น ทีละชั้น ห้องของอาจารย์พอดีอยู่เชิงบันได แสดงว่าตั้งใจเป็นผู้คุมคอยดักนักศึกษาโดยเฉพาะ ป้อค่อยๆ เอียงหูแนบเข้ากับประตูที่ไม่ได้ยินเสียงกระโตกกระตากอะไรในห้อง ตั้งใจฟังอย่างหนักจึงได้ยินเสียงกรนแผ่วๆ ลอดประตูออกมา

“สบายมาก” ป้อรำพึงอย่างกระหยิ่มใจ

ย่องลงบันไดมาด้วยความโล่งใจ ถึงชั้นล่างมองเห็นประตูกระจกปิดอยู่ก็เอื้อมมือไปผลัก ปรากฏว่าหน้าเกือบกระแทกกระจกเพราะประตูติดด้านไม่ยอมเปิด หน้อยแน่ะ อาจารย์ใส่กลอนบนกลอนล่างเท่านั้นยังไม่พอยังคล้องกุญแจดอกเบ้อเริ่มเอาไว้ด้วย

ป้อรูดตัวลงนั่งด้วยความอ่อนใจ

“ช่วยละชิกู ที่นี่จะออกไปยังไง เอาไปล้างในห้องน้ำก็ همینห้อง โดนดำต่ายโง่”

นั่งกอดกระทะใช้ความคิดอย่างหนักหน่วง อาจารย์ใส่กุญแจเอาไว้เช่นนี้ป้องกันคนในไม่ให้ออกคนนอกไม่ให้เข้า เอ! แล้วถ้าเกิดเหตุฉุกเฉินเช่นไฟไหม้ มัววิ้งหากุญแจกันอยู่มิกกลายเป็นหมุย่างกันไปทั้งหอพักหรืออาจารย์ไม่ยกคิดข้อนี้มั่ง

ไม่ได้สิ อาคารทุกแห่งนั่นแหละเขาต้องมีบันไดฉุกเฉิน สูงตั้งหลายชั้นต้องมีแน่ๆ แกวนี่ต้องมีบันไดลงอีกทาง เสียตายว่าตอนบ่ายถึงเย็นไม่ได้เดินสำรวจให้ถี่ถ้วน เลยไม่รู้ว้บบันไดฉุกเฉินอยู่ทางไหน

ป้อลุกขึ้น หัวทุกระทะเดินหาบันไดหนีไฟอยู่คนเดียวในยามดึกสงัด

ครีมเคลิ้มหลับไปแล้วเพราะความง่วง แต่ก็หลับไม่สนิท เธอรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาอีกครั้งเมื่อแสงไฟนีออนส่องจากระทอบใบหน้า ลืมตาขึ้นจึงเห็นห้องสว่างไสวไปหมด

“ไฟมาแล้ว” ครีมบอกตัวเองอย่างดีใจ

เหลียวไปมองอีกเตียงเห็นอ้อมนอนหลับสนิท ครีมก็เลยค่อยๆ ลุกขึ้นเดินไปปิดสวิตช์ไฟ แล้วเลยออกไปห้องน้ำด้วยจิตใจปลอดโปร่งขึ้น อย่างน้อยน้ำก็ไหลแล้ว

กลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง อากาศอบอ้าวเมื่อตอนค่าผ่านไปแล้ว มีแต่ลมเย็นๆ ซอยมาเหมือนฝนตกอยู่ไม่ไกลนี่เอง เพียงแต่ไม่ตกมาถึงที่นี่ มองดูนาฬิกาเห็นเกือบตีสามแล้ว

โอโฮ! ไฟฟ้าเพิ่งจะมา

เธอสลัดผ้าห่มออกไปเมื่อลงนอน หลับตาลง แต่แล้วก็แว่เสียงอะไรอย่างหนึ่งดังมาแต่ไกลจนต้องลืมตา ผุดขึ้นนั่งเงี่ยหูฟัง

เสียงเพลง...เสียงดนตรีอะไรสักอย่าง แหลมเล็กฟังโหยหวนยังงักก...ล่องลอยมาตามลม ครีมแน่ใจว่าเป็นดนตรีไทย มันไม่ใช่เสียงทุ่มๆ กังวานอย่างพวกเครื่องดนตรีไฟฟ้าที่เธอรู้จักดี แต่เป็นเครื่องดนตรีชนิดไหน เธอไม่แน่ใจ

ทำนองเพลงก็คล้ายๆ เพลงไทยเดิม

เครื่องดนตรีไทย...เพลงไทยเดิม ในสถานที่เก่าแก่...

โอ้อ้อมบ้า ทำหายผิอยู่เหยงๆ ก่อนเข้านอน แล้วตัวเองก็หลับไปปล่อยให้เพื่อนชนลูกซู่เหมือนหนาวจัดอยู่คนเดียว

ครีมควานหาผ้าห่มมาห่มโดยด่วน แล้วนอนชนลูกอยู่จนกระทั่งเสียงนั้นเงียบหายไปที่สุด

ป้อเดินหิ้วโซกกลับเข้ามาในห้อง ไม่เห็นเพื่อนร่วมห้อง ไม่รู้ว่าหายหัวไปที่ไหน ไฟฟ้าเปิดสว่างโร่ ป้อจึงจัดแจงดับไฟแล้วเก็บกระทะเข้าตู้อย่างทะนุถนอม ยังไม่ทันลงนอน โคมก็เปิดประตู่เข้ามา

“ไปไหนมาวะ” ป้อมถามเปลี่ยๆ

“นอนไม่หลับเลยขึ้นไปบนดาดฟ้า” โจมลงนอนบนเตียง “แล้วมึงล้าง
กระทะได้แล้วรอะ”

“อ้อ กว่าจะหาบันไดหนีไฟได้แทบกระอัก แถมลงไปล้างกระทะเจอ
ยามเข้าอีก ฎเกือบโดนตีกบาล”

“บอกเค้ารีเปล่าไม่ให้ไปบอกใคร”

“บอกไปแล้ว เรื่องแค่นี้เอาไปฟ้องก็แย่ ไม่เป็นไรมั้ง เค้าบอกว่าจะ
ไม่บอกใคร” ป้อมมองฝาความมืดไปเห็นเพื่อนหยิบอะไรออกจากกระเป่า
ก่อนพลิกตัวนอนบนเตียง “นั่นอะไรนะ ถือไม้อะไรขึ้นไปบนดาดฟ้า”

“อ้อ ชลู่ย ขึ้นไปเป่าเล่น”

“เป่าชลู่ย ไทยแท้เชียวนะมึง”

“สมัยเด็กๆ ฎเคยเลี้ยงควาย” โจมหาวออกมา แล้วพลิกตัวไปอีก
ด้าน กลับไปนอนที่นั่นเอง

วันรุ่งขึ้น นักศึกษาหญิงบางคนเอาเรื่องน่ากลัวมาเล่าให้เพื่อนฟังสองเรื่อง
คือผีมาตักน้ำรดอะไรชูๆ อยู่ข้างบ่อบาดาล เห็นเป็นเงาดำๆ กับอีกเรื่องคือ
เสียงดนตรีไทยเดิมโหยหวนมาตามลมจากท้องฟ้า ไม่รู้ว่าที่ไหน